Hayalin Kanatlarında Günümüzden Gül Devrine

PEYGAMBER SEVDALILARI

İçindekiler

Hayalim Kanatlanırken

Her şey, bir şeyi okumakla başlar. Efendimiz Aleyhisselâm "Oku!" emriyle kâinatın sırlarını okumasaydı şimdi insanlığın hâli nice olurdu? İnsanlık, Efendimiz Aleyhiselâm'a gelen "Oku!" emriyle kendini buldu.

Ben de yine bir kitap okuyordum. Okuduğum kitabın yazarı diyordu ki:

"Madem zat-ı Ahmediye (a.s.m.) insanlara olan hadsiz ihsânât-ı ilâhiyenin sınırsız ilahi nimetlerin en mühim bir vesilesidir; elbette Cenâb-ı Hak hesabına hadsiz bir muhabbete lâyıktır." (Sünnet-i Seniye Risalesi, Said Nursi)

Güneş'in olduğu yerde sahte ışıklar olmaz. Cehennemlikler cehennemlikleri, cennet ehli cennetlikleri çeker

kendine. Yani ki güzel olan, güzeli çeker. Fakat O Güzeller Güzeli'ne ulaşmak mümkün müydü ki?

Yazar devam ediyordu.

"Gel, ey arkadaş! Gel, bir gemiye (zaman gemisi) bineceğiz; şu uzakta bir cezire var, oraya gideceğiz. Çünkü bu tılsımlı âlemin anahtarları orada olacak.

İşte, bak, gidiyoruz. Şimdi şu cezireye çıktık. Bak, pek büyük bir içtima var. Şu memleketin bütün büyükleri buraya toplanmış gibi, mühim ihtifal görünüyor. İyi dikkat et. Bu cemiyet-i azîmenin bir reisi var. Gel, daha yakın gideceğiz. O reisi tanımalıyız.

İşte, bak, ne kadar parlak ve binden ziyade nişanları mucizeleri var. Ne kadar kuvvetli söylüyor, ne kadar tatlı bir sohbet ediyor!" (Sözler, 22. Söz,11. Bürhan, Said Nursi)

Ve aynı yazar, "İnsan kendi kalbine mukabil kalbi arar." diyordu. Yazar, kalbine mukabil olan Efendimiz Aleyhisselâm'ın gönül iklimine hayalen seyahat ediyor ve çok mutlu oluyordu anlaşılan.

Bunu ben de yapmalıydım. O Güzeller Güzeli Efendimiz Aleyhisselâm'ın iklimine ulaşmak için O'nu sevenlerin ikliminde hayalen de olsa dolaşmayı istedim. O muhteşem Gül'ün kokusuna adım adım yaklaşmak için Gül

kokan bütün bahçeleri dolaşmak en iyisiydi. Bundandır ki Efendimiz Aleyhisselâm'ın âşıklarının peşine takılmalıydım. Onlar, gönüllerinin çektiğine beni de götüreceklerdi elbette.

Bir an Efendimiz Aleyhisselâm'ın âşıklarının peşinde sırlı bir yolculuk hayal ettim. O Güzeller Güzeli'ne âşık olanların ikliminde dolaştıkça Efendimiz Aleyhisselâm'ı daha da iyi tanıyacak, hayalen de olsa O'nunla karşılaşmadan önce kendimi bu müstesna sevgiye hazırlayacaktım. Gönüller seyahatime hemen başlamalıydım. Ama nasıl? Bu yolculuğa başlamanın bir sırrı, bir anahtarı olmalıydı. Hemen imdadıma şu âyet-i kerime yetişti:

"Muhakkak ki Allah ve melekleri Peygambere hep salât ederler. Ey iman edenler siz de ona salât edin ve tam bir içtenlikle selam verin." (Bkz. Ahzâb Sûresi, 56. âyet)

Hemen Güzeller Güzeli Efendimiz Aleyhisselâm'a selam gönderdim. Bu muhteşem bir duygu hâliydi. Hayal yolculuğunun sırrını keşfetmiştim.

"Ey bütün âlemlerin kendisi için yaratıldığı Sultanlar Sultanı Efendim, selamların en güzeli Sana ve ashabının üzerine olsun." dedim ve hayalim bir anda kanatlanıverdi.

Bismillah.

İstanbul-Kongo, 2005

Gösterişsiz, sade bir evin oturma odasında buldum kendimi. Bir adam televizyon seyrediyor, çocukları da halının üzerinde oyuncaklarıyla oynuyordu. Evin hanımı, ortada gözükmüyordu. Bir müddet onları seyrettim. Hayalimin kanatları, beni buraya niçin getirmiş olabilirdi ki? Etrafı meraklı bakışlarla süzmeye başladım. Odanın köşesindeki kitaplıkta, çoğunluğu dini konularda yazılmış kitaplar vardı. Anladığım kadarıyla adam dindar biriydi.

Adam, temiz yüzlü iyi hâlli birine benziyordu ama izlediği filmin tesiriyle yüzü gergindi. Gerginlikten kaşlarını yukarıya kaldırmış, alın çizgileri belirginleşmişti. Belki de seyrettiği film, içindeki huzursuzluğun iyice ortaya çıkmasına sebep olmuştu. Burada olmamın hikmeti,

belki de adamın seyrettiği filmdedir düşüncesiyle ben de onlarla beraber filmi seyretmeye başladım.

Filmde, kamyonlar uçsuz bucaksız bir çöl ortasında arkalarında bıraktıkları toz bulutuyla ilerliyordu. Kamyon konvoyu, az sonra büyük çadırların bulunduğu bir kamp yerinde durdu. Etrafta çocuklarını sırtlarına sarmış zayıf, çelimsiz siyahî kadınlar görünüyordu. Neredeyse iskelet hâlini almış yüzlerce insan, bu çadırların arasında ne yapıyor olabilirdi ki?

Duran araçların birinden beyaz bir kadın, kucağında siyahî bir çocukla indi. Telaşlıydı. Etrafındakilere, çığlık atar gibi seslendi:

– Yardım edin! Yardım edin!

Kamptakiler, bu çığlığa alışkın olsalar gerek kadının seslenişini umursamayıp oralı bile olmadılar. Biraz sonra, ilerdeki çadırdan çıkan iki siyah adam yaklaştı arabaya. Arabadan acı çığlıklar atan zenci bir kadını indirdiler. Kadın, çadıra doğru âdeta sürüklenerek götürülürken onun feryatlarına da aldırış eden olmadı. Bu kadın, beyaz kadının kucağındaki siyahî çocuğun annesi olmalıydı.

Beyaz kadın, yaralı kadının peşinden sahra çadırına daldı. Etrafındakilere yalvarıp yakarmaya başladı. Yanına genç bir doktor yanaştı sonunda. Doktor sakin ve rahat

görünüyordu. Zira onun için belli ki sıradan bir hâdiseydi bu. Zenci kadının nabzını kontrol etti ve yapılacak bir şey olmadığını söyleyerek oradan uzaklaşmak istedi.

Beyaz kadın telaşlandı. Kadın henüz ölmemişti ve çocuk, belki de ilk kez bu kadar sıkı kucaklanmıştı. Kadın tekrar seslendi:

– Ne olur, ona yardım edin.

Genç doktor, kadının serzenişiyle geri döndü:

– Çok zayıf düşmüş, ölecek. Vaktimizi harcayamayız, deyiverdi.

Beyaz kadın yıkılmıştı. Öfkelendi. Genç doktora bağırmaya başladı:

– Buna sen mi karar veriyorsun?

Genç doktor, etrafındaki arkadaşlarına hastayla ilgilenmelerini söyleyerek oradan uzaklaştı. Zenci kadın, çadıra alındı. Beyaz kadın tedirgindi, ameliyatın yapılacağı çadıra girdi. Zenci anne, masanın üzerinde yarı baygın hâlde öylece yatıyordu. Beyaz kadın, zenci kadının saçlarına dokundu. Kadının gözleri aralandı, inliyordu. Doktor ameliyata hazırlanıyordu.

Beyaz kadın, doktora seslendi:

– Acı çekiyor, uyuşturamaz mısınız!

Doktor umursamaz bir ifadeyle cevap verdi:

– Sanki var da kullanmıyoruz. Anlamıyor musunuz, hiç uyuşturucumuz kalmadı!

Doktor da beyazdı. Belki o da buraya gönüllü gelmişti, ama yaşadıkları onu duyarsızlaştırmıştı. Sitemliydi doktor. Belki bütün insanlığa sitemliydi.

Filmin burasında evin hanımı oturma odasına gelip yere sofra bezi serdi. Eşine ve çocuğuna, sofraya gelmelerini söyledi. Adam, karısını duymamıştı. Kadın kocasına yöneldi, adam dalıp gitmişti. Gözleri dolu doluydu. Şaşkın bir tavır sergiledi hanımı:

– Seyrettiğin nihayetinde bir film değil mi bey!

Filmin başrol oyuncusu, rolünü başarılı oynamıştı. Ekranın sağ alt köşesinde "Sınırların Ötesinde" yazıyordu. Filmdeki beyaz adamlar, belli ki artistti. Ama figüran olarak kullanılan çocuklar, bu film için oyuncu olarak getirilmiş birer figüran olamazdı.

Adam, sofraya oturunca hanımına seslendi:

– Nihayet kararımı verdim hanım.

– Ne ile ilgili?

– Gidiyorum.

Kadın, ağzına götürdüğü lokmayı geri bıraktı.

– Her şeyin hayırlısı ama bey, biz ne yaparız burada?

– Allah büyük. Afrika ile ilgili çok şey dinlemiştim. Ama bu seferki farklı hanım! Şu gördüklerim içime işledi, canımı acıttı. Oralara gidilmeli hanım. Birileri gitmeli. Hem biliyorsun orada bulunan birkaç arkadaşım var.

– Öyle hemen nasıl olur İbrahim Bey! Zaten Kurban Bayramı da yaklaşıyor!

– Biz yapacağımız kadar bayram yaptık, onların da bayrama ihtiyacı var. Bak hanım! Her Kurban Bayramı'nda Hicaz'ın yanık çöllerinden çaresiz bir kadının mecalsiz sesi gelir kulaklarıma. Hacer annemizin hikâyesini hatırla. İbrahim Aleyhisselâm, Hacer annemizi ve oğlu İsmail'i çöl ortasında bırakırken Hacer annemiz, "Ey İbrahim, bizi bu ıssız çölde yapayalnız bırakmayı sana Allah mı emretti?" dediğinde Hazreti İbrahim ardına dönmeden "Evet." cevabını vermiş, bunun üzerine Hacer annemiz, "Öyleyse O bizi korur." dememiş miydi? Onlar ıssız çölde yalnız kalmasalardı, Kâbe'de bugünkü kutlu kalabalıklar olmazdı. Safa ve Merve'de insanlar koşmaz, Zemzem'e kanmazlardı.

– Bana diyecek bir şey bırakmadın bey! Desem de ne değişir bilmem ki?

Adam, tam bir gönül adamıydı. Eşi ve çocukları, adamın kararından sonra derin bir sessizliğe bürünmüşlerdi. Adamın tam olarak ne yapmayı düşündüğünü çok merak ediyordum doğrusu.

İki gün hazırlıklar yapıldı. Adam, bazı insanlarla görüşmeler yaptı. Bu görüşmeler sonucunda adamın Kongo'ya gideceğini öğrendim. Orada bulunan bir arkadaşının çalıştığı okulda öğretmenlik yapacaktı. İki gün sonra bütün aile Atatürk Havaalanı'ndaydı.

Adamın eşi, sessizce ağlıyordu. Uçağın kalkış saati yaklaşmıştı. Hareketlendiler. Adam çocuklarına tek tek sarıldı, çocuklarının saçlarını okşadı, onları doya doya kokladı. Küçük kızı boynunu bükerek babasına seslendi:

– Babacığım gitmesen olmaz mı?

İbrahim Bey, metanetini korumaya çalıştıysa da kızının bu seslenişiyle gözyaşlarına hâkim olamadı. Ayakta zor duruyordu. Gözleri kararır gibi oldu. Beklemediği bir anda darbe yemiş gibiydi. Kızına sarılıp ağlamaya başladı. Kızı babasını bir türlü bırakmıyordu. Bütün aile gözyaşı yumağı olmuştu.

İbrahim Bey, kendini toparlamaya çalıştı. Hanımıyla son defa göz göze geldi. Kadın, duruma müdahale etti. Kızını babasından ayırarak kucağına aldı. Hiç ardına

bakmadan yürüdü İbrahim Bey. Sanki arkasına dönse gitmekten vazgeçeceğinden korkar gibiydi.

Birden bacağına birisinin yeniden sarıldığını hissetti. Annesinin elinden kurtulan kızı, koşup yeniden babasının bacağına sarılmıştı.

İbrahim Bey'in bittiği andı o an. Hıçkırıklarına engel olamadı daha. Geriye dönüp yaşlı gözlerle ailesinin diğer fertlerine baktı. Her biri bir yere çökmüştü. Her zamanki gibi fedakârlık yine hanımına düştü. Geldi aldı eşinin kucağından yavrusunu.

İbrahim Bey çantasını yerden aldı, başını önüne eğdi ve yürüdü. Uçağa biner binmez koltuğuna boş bir çuval gibi yığıldı. "Şimdi anladım." diye mırıldandı. "İbrahim Aleyhisselâm'ın niye ardına dönüp bakmadığını şimdi anladım!"

Kongo'ya vardığında ayrılık acısının yerini ülke insanına yardım adına hizmet heyecanı almıştı. Etraf, siyah renkli insanlarla doluydu. Yıllardır beyaz adamın sömürgesinde ezilip horlanan bu insanlar, İbrahim Bey'e tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Beyazlardan çok çektikleri, bakışlarından belli oluyordu.

Ülkeye girişinde problem çıkardılar. Uçağa bindirip geri göndermeyi düşünüyorlardı İbrahim Bey'i. Yetkililere

derdini anlatana kadar bir hayli ter döktü. Bütün engellemelere rağmen, bu ülkede hizmet etmeye kararlı görünüyordu.

Havaalanından çıkar çıkmaz kendisini karşılayan Türk arkadaşları ile birlikte kalacakları evin yolunu tuttu. Karşılaştığı fanatik siyahlar, ellerini boğazlarına götürüp "Beyazlara ölüm!" işareti yapıyorlardı.

O gün otelde ilk işi "Sizi seviyorum." demesini öğrenmek oldu. Elini boğazına götürüp "Beyazlara ölüm!" diyenlere o, "Sizi seviyorum." diyecekti anlaşılan. Ne var ki yürüdüğü sokaklarda herkes kendisine nefretle bakıyordu.

Kurban Bayramı yaklaşmıştı. İbrahim Bey ve aynı okulda çalıştığı arkadaşları, halka yakınlaşabilmek için bayramın büyük bir fırsat olduğunu düşünüyorlardı. İnsanların çaresizliği net olarak görülebiliyordu. Aç, hasta ama tok gözlüydüler.

Türkiye'den cömertliğini yakından tanıdığı bir esnaf arkadaşını arayarak durumu gözyaşları içinde izah etti İbrahim Bey. Arkadaşına Kongo'daki insanların çaresizliğini uzun uzun anlattı. Kurban Bayramı'nı vesile ederek onlara yardım etmek istediklerini söyledi. Karşıdan yardım adına olumlu cevap almıştı. Gözlerinde beliren renkli umut ışığından anlıyordum bunu. İki gün

sonra Türkiye'den aldığı haberle, çocuklar gibi şendi. Arkadaşlarına müjdeyi heyecan içinde verdi:

– Gözümüz aydın arkadaşlar. Tam 63 kurban geliyor.

Vakit kaybetmeden listeleri düzenledi. Kurban bağışında bulunanların listesini hazırladı. Listenin en başına da Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) adını yazmıştı. Hayır sahipleri öyle istemişlerdi.

İbrahim Bey o gece teheccüd namazına kalktı. Namaz sonrası, listeyi önüne koyarak listedekilerin hepsinin ismini tek tek zikrederek uzun uzun dua etti.

Bir gün sonra yoğun bir koşuşturmacanın ardından kurbanları ayarlamışlardı. Yorgunluktan tâkati kesilmişti. O akşam yatağına huzur içinde uzandı. Huzurluydu ama bayram arifesinde çocuklarının yanında olamamanın buruk bir hüznü de vardı içinde. Yorgundu, kısa sürede uykuya daldı.

Sabah namazı öncesinde, yatağından heyecanla kalktı. Arkadaşlarına heyecanla seslendi:

– Arkadaşlar bir rüya gördüm, anlatmazsam duramam.

– Anlat öyleyse, diye heyecanına ortak olmak istedi arkadaşları.

– Rüyamda bayram sabahı tekbirler getiriliyor, tosunlar kurban saatini bekliyordu. Biraz sonra kalabalık yarıldı. Elinde listeyle Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) çıkageldi. "Ya Resûlullah, buraya da geldiniz demek!" diyerek yanına koştum. Esmer tenli, çekik karınlı insanlar doldurmuştu etrafı. En karanlık gecede ansızın doğuvermişti Kâinatın Nuru. Efendimiz Aleyhisselâm'ın nuru, umutsuzluktan kararmış yüzleri aydınlattı. Efendimiz Aleyhisselâm başladı Türkiye'den yardım gönderenlerin listesini okumaya: "Veysel, Sadık…" Yedişer yedişer 63 kişilik listeyi tek tek okudu.

İbrahim Bey, rüyasını anlatırken diğerleri ağlamaya başladılar. İbrahim Bey, ağlamaklı bir sesle mırıldandı:

– Buralarda çok az biliniyorsun ya Resûlullah!

Kurban Bayramı Kongolular, bu beyaz adamın yaptıklarına inanamıyorlardı. Bir beyaz, nasıl olur da siyahlar için kurban keserdi? Günlerce et yüzü görmemiş insanlar sıraya giriyor, poşetlere doldurulan etlerini alıp evlerine gidiyorlardı.

Siyah yüzlü, kara gözlü, sıska çocukların et poşetini aldıklarında sevinç reveransları görülmeye değerdi. Bir çocuğun elinden tutmuş, diğerini kucağına almış çaresiz kadınların, eti aldıklarında o umutsuz siyah yüzlerine düşüveren mutluluğun fotoğrafı görülmeye değerdi.

Yıllardır kendilerine zulmeden, vermeyip sadece alan beyaz adam ne kadar da değişmişti onlara göre.

Az ileride boynu bükük, sevimli bir siyah çocuk gördü İbrahim Bey. Kucağına aldı, öptü, kokladı onu. Kendi çocukları geldi aklına.

Çocuğun eline de bir et paketi tutuşturdu. Çocuk koştu annesine. Sevinçle bir şeyler söylüyordu.

İbrahim Bey "Et poşetine çok sevindi galiba." dedi kendi kendine. Tercüman çocuğun sözlerini tercüme etti. Meğer çocuk ete sevinmemiş. "O beyaz adam başımı okşadı, sevdi beni." diyormuş annesine. Arkadaşı duruma açıklık getirmeye çalıştı:

– İç savaşta 3,5 milyon insan ölmüş, bir o kadar da yaralı, yetim ve öksüz kalmış burada. Her tarafta yetimhaneler. 7.8 büyüklüğündeki son depremde, çok büyük can kaybı yaşanmış.

– İyi ki gelmişim buralara, diye söylendi İbrahim Bey.

İlk geldiğinde "Beyazlara ölüm!" işaretiyle tehdit edilirken bir anda siyah insanların ak gönüllerine taht kurmuştu İbrahim Bey.

Ama daha işleri bitmemişti. Bir gün sonra kano denilen küçük bir kayıkla uzaktaki bir kabileye et götürüyorlardı. Dört saat süren tehlikelerle dolu nehir yolculuğundan sonra kabilenin yanına vardılar. Kabile reisi, niçin

geldiklerini anladıktan sonra son derece memnun olmuştu. Bunu yüzünden anlamak mümkündü. Tercüman vasıtasıyla duygularını dile getirdi:

– İlk defa bir beyazdan ve bir Müslüman'dan yardım görüyoruz. Bugün sizi bırakmayacağız, misafirimizsiniz.

O akşam İbrahim Bey, kabiledekileri uzun uzun dinledi. Sorularına aldığı cevaplar, onu derin güzelliklere alıp götürdü.

Bir gün sonra bütün kabile, kendilerini uğurlamak için toplanmıştı. Kalabalığın sevgi gösterilerinden kayıklarına saatlerce ulaşamadılar. İbrahim Bey kayığa binince reis son kez:

– Bize bunca güzellikleri bundan sonra kim anlatacak? Bizi kime bırakıp da gidiyorsunuz, diye serzenişte bulundu.

İbrahim Bey çok duygulanmıştı. Kano yavaş yavaş oradan ayrılırken "Yine geleceğiz. Efendimiz Aleyhisselâm'a susamış ne kadar gönül varsa hepsine varacağız inşallah." diye mırıldandı. Bu ilgi, onu oldukça mutlu etmişti.

Ben de bütün bunlara hayali bir şahittim.

Kazakistan-Jestgazgan, 1999

Bir uçakta, renkli gözlü saçları önden hafif dökülmüş, narin yapılı bir adamın başucundaydım. Hayalimin, nereye gittiğini bilemediğim bir uçakta beni özelikle bu adamın başucuna getirmiş olmasının bir hikmeti olmalıydı. Bundan dolayı adamı dikkatle süzmeye başladım. Uçağın, on beş dakika sonra inişe geçeceği bildirilerek yolculara emniyet kemerlerinin bağlanması uyarısı yapıldı. Adam, dua okumaya başladı.

Ben de adamla beraber şehri kuşbakışı seyre koyuldum. Herhangi bir Anadolu şehrinden çok farklı görünüyordu. Uçaktaki yolcuların birçoğu Anadolu insanına benziyordu, ancak bir kısmının gözleri çekikti. Orta Asya ülkelerinden birinin semalarında olmalıydım. Adam, şehri

kuşbakışı seyre koyulduğunda birden gözleri fal taşı gibi açıldı. Gördüğü manzara karşısında gözlerine inanamıyor gibi bir hâl vardı üzerinde. Gözlerini, şehrin manzarasından alamadı bir zaman. Bakışları sanki yerçekimine tutulmuş gibiydi. Şaşkınlığı dudaklarından dökülen nidaya yansıdı:

– Allahü Ekber! Aman Allah'ım, diye haykırdı.

Yanındaki arkadaşları onun bu nidasına anlam veremediler. Doğrusu ben de bir anlam verememiştim. Yanındaki sordu:

– Hayırdır Şemseddin Hocam bir şey mi oldu?

Cevap verecekti ki birden ellerini yüzüne kapattı, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. İşte sır burada olmalıydı. Yanındakiler iyice meraklanmışlardı. Birbirlerine şaşkın gözlerle baktılar bir müddet. Adamın sakinleşmesi uzun sürmedi.

Yanındakine heyecanla anlatmaya başladı:

– Bu yolculuğa çıkmadan birkaç gün evvel rüyamda Peygamber Efendimiz'i görmüştüm. Allah Resûlü'nü gördüğüm o mekânı daha önce hiç görmemiştim. İşte o mekân burası. Uçaktan şehre kuşbakışı bakınca burasının Kutlu Nebi'yi gördüğüm yer olduğunu fark ettim. Yanındaki adamın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

– Allah mübarek etsin, dedi.

Uçak, Asya'nın bu gizemli şehrinin semalarından havaalanına doğru bir kartal gibi süzülürken Şemseddin Bey, gezisinin hayırlı geçmesi için mırıltıyla dua etmeye başladı:

– Rabbim, dedi, sen bu seyahatimi hayırlara vesile kıl. Buradaki görevimi layıkıyla ve hayırlısıyla yerine getirmem için bana kolaylık ihsan eyle.

Güneşin son ışıkları gökyüzüne serpilmiş, durgun bulutlara inanılmaz bir güzellik katmıştı. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) buradan seslendiğine göre bu gezide bir hayır vardı.

Uçak havaalanına indiğinde Şemseddin Bey ve arkadaşlarını birkaç kişi karşıladı. Tanışma faslından, karşılayanların bir okul müdürü ve öğrenci velileri olduğunu anladım. Okul müdürü, Türkiye Türkçesiyle konuşuyordu. Bu okul, Türk işadamlarının Orta Asya'da açtığı okullardan birisi olmalıydı.

Okul müdürü, onları, istirahat etmeleri için bir otele yerleştirip ayrıldı. Bir müddet istirahat ettiler. Akşam yemeği için otelin lokantasına yöneldiklerinde Şemseddin Bey'in yüzü bir anda ekşidi. Yanındakine şikâyette bulundu:

– Azizim bu yağ kokularına dayanamıyorum. Burnuma gelen ağır yağ kokusuyla bir anda midem altüst olmaya başladı. Türkiye'de bile başka bir şehre gittiğim zaman oranın yemeklerine alışmakta zorluk çekmekteyim. Burada yemek yemem mümkün değil.

Karnı aç olmasına rağmen bir lokma yemek yiyemedi. Diğerleri yemek yerken o sadece su içti.

Aralarındaki konuşmalardan, Anadolu insanının vefa borcunu ödemek için gerçekleştirilen bir geziye çıktıkları anlaşılıyordu. Şemseddin Bey'in; hayatını hayır işlerine adamış, Anadolu'daki bir eğitim vakfının gönül erlerinden olduğunu anlamıştım. Üyesi olduğu vakıf, bağımsızlığını yeni kazanmış olan Türk Cumhuriyetleri'ne vefa duygusuyla okullar açmıştı.

Vakıf, Kazakistan'ın Jestkazgan şehrinde de bir okul açmıştı. Zor şartlar altında açılan okul, Anadolu insanının gönlünden kopan yardımlarla finanse ediliyordu. Türkiye'de yaşanan ekonomik kriz, Anadolu insanını zor durumda bırakmıştı. Bu durum doğrudan doğruya, Anadolu insanının özverili yardımlarıyla ayakta duran bu okulu da etkilemişti.

Bir gün sonra okula geldiklerinde okul müdürü sıkıntılarını anlatmaya başladı:

– Öğretmenlerim yaklaşık bir yıldır maaş alamıyorlar. Daha önce biriktirdikleri tasarruflarını birbirleriyle paylaşıyorlar. Hatta birkaçı, biriktirdiği bir miktar parayla evlilik plânları yaparken evliliğini erteledi, parasını diğer arkadaşlarıyla paylaştı. Ama artık hazırda olanlar da tükendi.

Oradakiler oldukça duygulanmışlardı. Şemseddin Bey; uzunca boylu, geniş alınlı, temiz yüzlü, mavi gözlü, nazik yapılı, narin bir insandı. Ayağa kalktı ve söze girdi:

– Sayın müdürüm, buradaki öğretmenlerin zor durumlarını öğrendiğimde, vakıf adına bir yardım kampanyası başlattık. İnşallah sıkıntılarınızı giderecek kadar parayı toplayıp, buraya geldik. Siz hicret erleri, elleri öpülesi insanlarsınız. Biz sizleri, Efendimiz Aleyhisselâm'ın Habeşistan'a gönderdiği hicret ehli gibi görüyoruz. İnşallah bundan sonra hep yanınızda olacağız.

O gün okulun pansiyonunda misafir olarak kalmaya karar verdiler. Şemseddin Bey'in okulun durumuna daha da vakıf olmak için ısrarla pansiyonda kalma isteğini okul müdürü geri çevirmedi.

Gecenin ilerleyen vakitlerinde bir patırtıyla uyandılar. Koğuşlardan birinden yanık kokusu geliyordu. İçeriye hafif bir duman yürümüştü. Bir anda pansiyondaki

hemen herkes ayağa kalkmıştı. Bir öğrencinin battaniyesi tutuşmuş, ancak hemen söndürülmüştü. Ama gecenin orta yerinde bu yangın nasıl olurdu? Olsa bile nasıl hemen haberdar olunup da söndürülmüştü?

Pansiyon müdürü, hemen misafirlerin yanına yetişmişti ki öğrencilerden birisi heyecanla yanına geldi. Öğrenci titriyor ve ağlıyordu. Pansiyon müdürü öğrenciyi bir müddet teskin etti. Kendini toparlayan öğrenci olayın tanığıydı. Olanları merak eden müdüre anlatmaya başladı:

– Hocam rüyamda Efendimiz Aleyhisselâm okulumuzu ziyarete gelmişti. Yatakhanelerimizin bulunduğu koridordaydık. O anda Efendimiz Aleyhisselâm, bana "Evladım yan odada yatan arkadaşının yatağı yanıyor, ona yardımcı ol." dedi.

Aniden uyandım. Yan odadan keskin bir yanık kokusu geliyordu. Hemen oraya koştum. Arkadaşım, su ısıtıcısını prizde unutup uykuya dalmış. Isıtıcının, alev alan kablosu, arkadaşımın yatağından sarkan battaniyeyi yeni tutuşturmuştu. Hemen ateşi söndürüp arkadaşları uyandırdım.

Öğrenci bunları anlatırken ağlıyordu. Sadece o değil, orada bulunan herkes ağlıyordu. Şemseddin Bey gözyaşları içinde mırıldandı:

– Burada müthiş bir fedakârlık ve samimiyet var. Efendimiz Aleyhisselâm da buna icabet ediyor anlaşılan!

Şemseddin Bey ve arkadaşları, zor durumdaki okul personelinin problemlerini halletmişlerdi. Birkaç gün boyunca okul müdürünün misafiri oldular. Ne var ki bu gezi boyunca neredeyse ağzına bir lokma dahi koymamış sadece suyla yetinmiş olan Şemseddin Bey'in hassas bünyesi zayıf düşmüştü.

Günlerden cumaydı. Türkiye'ye dönme vakti gelmişti. Okulun öğretmenlerinden bol bol dualar almışlardı. Tabir-i caiz ise Şemseddin Bey, öğretmenlerin imdadına bir hızır gibi yetişmişti.

Okul müdürü, kendilerini memnun eden Şemseddin Bey'i memnun etme düşüncesindeydi. Onun Türkiye'de olmayan bir dini geleneği görmesi için cuma namazını şehir dışında bulunan bir yerleşim birimindeki camide kılmayı teklif etti. Şemseddin Bey, kendisini memnun etmek için çabalayan okul müdürünün teklifini nezaketen geri çevirmedi.

Günlerdir ağzına bir lokma dahi koyamayan Şemseddin Bey, bir an önce Türkiye'ye dönmeyi düşünüyor ve bunu sözleriyle de ifade ediyordu. Manevî açıdan son derece güzel geçen gezisi, yemek yiyememe problemi yüzünden neredeyse bir kâbusa dönüşmek üzereydi.

Cuma namazını kılacakları caminin önü, bir panayır yerini andırıyordu. Caminin çevresinde kazanlar ateşe vurulmuş, çeşit çeşit yemekler pişiriliyordu. Buranın geleneklerine göre daha önce adanan adaklar cuma günleri cami önünde kesilerek yemek pişirilir ve halka dağıtılırmış.

Dört bir taraftan gelen yemek kokuları arasında camiye yönelen Şemseddin Bey için bu manzara, sanki kâbusun son perdesi gibiydi. Müdüre sitemle baktı:

– Sayın hocam, koca bir şehirdeki camileri bırakıp buraya gelmemizde bir hayır vardır herhâlde.

Şemseddin Bey'in ses tonunda sitemli bir eda vardı. Yaptığı hatanın farkına varan okul müdürü mahcup bir edayla cevap verdi:

– Şemseddin Hocam, çok affedersin. Sizin durumunuzu düşünemedim. Değişik adetleri olan bir yer olduğu için görmenizi istemiştim.

Okul müdürünün mahcubiyetini gören Şemseddin Bey, nezaketli tavrıyla ortamı yumuşattı. Namaz sonrası caminin dış avlusunda bir araya gelmişlerdi. Bir kadın, elinde yemek kepçesiyle beraber kazakça bir şeyler söyleyerek Şemseddin Bey'in yanına yaklaştı. Kolundan tutup onu çekiştirmeye başladı. Onu ısrarla yaptığı yemeğin

başına davet ediyordu. Bilmiyordu ki bu, onun için kâbustan da öte bir şeydi. Şemseddin Bey, okul müdürünün gözlerinin içine bakarak:

– Sayın hocam kurtar beni bu işkenceden, dedi.

Müdür, kadına durumu izah etti etmesine ama kadın kararlıydı. Şemseddin Bey'in yemek yememek için direndiğini fark eden kadın, kazakça bilen okul müdürüne ısrarının sebebini anlattı. Müdürün bir anda gözleri doldu. Şemseddin Bey'e durumu tercüme edecekti ki kelimeler boğazında düğümlendi kaldı. Sonra kendisini toparladı, kadının ısrarının sebebini tercüme etti:

– Şemseddin Hocam, birkaç gece önce bu kadının rüyasına Efendimiz Aleyhisselâm girmiş. Ona, "Cuma günü buraya benim misafirlerim gelecek onları doyur." diye emir buyurmuşlar. Peygamberimiz'in kadına tarif ettiği kişi de sizmişsiniz.

Oradakiler bir anda donakaldılar. Şemseddin Bey'in içinden bir şeyler eriyip aktı. Dizlerinin bağı çözüldü. Gözlerine bir sağanaktır yürüdü. Gözyaşları içinde kadının yemek pişirdiği kazanın başına geldi. Daha önce burnuna dehşetli derecede kötü kokan yemek, sanki ona misk i amber gibi kokmaya başlamıştı. Kadının uzattığı tabağı saygıyla aldı.

– Efendim yememi ister de ben hiç bu sofrayı geri çevirir miyim, diye yemeği iştahla yemeye başladı.

Günlerdir onun yemek yemediğini bilen çevresindeki dostları, böyle iştahla yemek yemesine şaşırmışlardı.

Şemseddin Bey'in o gün yediği yemek, hayatında yediği en lezzetli yemekti.

Sofya, 1997

Seyahat etmekte olan bir arabanın içindeydim. Arabanın teybinde cevşen okunuyor, içindekiler de mırıldanarak eşlik ediyordu. Fazla geçmişe gitmiş olamazdım. Arabadakilerin giyim kuşamı ve çevrenin görünümünden bunu anlayabiliyordum. Yoldaki tabelalardaki krilce yazılar, Türkiye dışında bir yerlerde olduğumu işaret ediyordu. Tahminime göre Bulgaristan topraklarında seyahat ediyor olmalıydık. Biraz dikkatlice bakınca arabadakilerden ikisini tanımıştım. Bunlar, Bediüzzaman'ın öğrencilerinden Ali Uçar ve Bayram Yüksel ağabeylerdi. Belli ki yine iman ve Kur'ân hizmeti için bir yerlere gidiyorlardı. Birden yüreğimin acıdığını hissettim. Bu iki gönül adamı, bu topraklarda kaza geçirmişler ve vefat etmişlerdi.

İçimden "İnşallah bu yolculuk, o elim kazanın meydana geldiği yolculuk değildir." diye dua etmeye başladım.

Cevşen bitmişti. Arabada bir müddet sessizlik oldu. Sessizliği Ali Uçar Ağabey bozdu:

– Hey gidi günler, diye girdi söze. Eski kamp günlerinde cevşeni hep beraber nasıl da gürül gürül okurduk. Zannediyorum 1969'lardı. İstanbul'da, sahile yakın bir bölgede kitap okuma programı düzenlenmişti. Seksen civarında öğrenci vardı. O zamanlar yirmi yaşını yeni aşmıştım. Sanki bir cennet bahçesindeymişçesine namaz ve zikirlerle meşguldük. O ruhaniyet içinde uykuya vardığım bir gece mübarek bir rüya gördüm.

– Hayır olmuştur inşallah, diye dikkatle dinlemeye başladı Bayram Yüksel Ağabey.

– Hem de nasıl hayırdı! Büyük bir ova ile bitişen bir dağın yamacında, güneşin hararetinin azaldığı sıralarda, kardeşlerle yere oturmuş ders yapıyorduk. Ben, Risale-i Nur'ları yeni tanıyan genç bir kardeşin yanında oturuyordum. Birden, ovada küçük küçük dairevî gölgeler gördüm. Yukarı baktım, gökten yüzlerce paraşütlü ve silahlı asker iniyordu. Biz, ovadan 75-100 metre kadar yüksekteki dağın yamacında idik. Dağ ve ovanın bitiştiği yerde eski şehir harabeleri, asırlık ağaçlar ve bilhassa incir ağaçları bulunuyordu. İnen paraşütlü askerler, derhâl harabelere

koşup mevzileniyordu. Hemen akabinde, ufuktan toz bulutu gibi süvariler oraya doğru gelip diğerleri ile savaşa tutuştular. Bu arada kardeşlerle susup hayretler içerisinde, hiç telaş göstermeden yalnızca onları seyrediyorduk. Fakat onlar bizim varlığımızdan haberdar değillerdi. Her neyse... Süvariler, çok geçmeden diğerlerini harabede öldürüp, geldikleri gibi gittiler. Ben, yanımdaki kardeşe, düşmanların her an gelip bizi de öldüreceklerini ve aşağıdaki silahlardan bazılarını kullanabildiğimi, ona da öğreteceğimi söyledim.

Aşağıya indik, ona bazukanın nasıl kullanıldığını gösterirken, arkamdan bir el omzuma dokunarak "Ali Uçar sen misin?" dedi.

Dönüp baktım ki kırmızı sakalları göğsüne inen, deve yününden yapılmış ince bir cübbe içerisinde, nurani ve mütebessim bir zat "Benimle gel, seninle bir yere gideceğiz!" diyor. Ben, "Arkadaşım da gelebilir mi?" diye sordum. O, arkadaşıma döndü, tebessüm ederek, "Yooook, yooook....o, kalsın!" dedi. Bir kaç defa ısrar etmeme rağmen razı olmadı. Böylece yola koyulduk.

Yolda yürürken o zat bana, "Bu günlerde hiç risale okudunuz mu?" diye sordu. "Evet." dedim. Yine sordu: "Orada Davud'un kıssası var mı?" Ben yine "Evet."

dedim. "Siz, yoksa Davud Aleyhisselâm mısınız?" dedim. "Evet." dedi.

Bir müddet beraber yürüdükten sonra bir hendek yanına geldik. Davud Aleyhisselâm bana, "Bismillahirrahmanirrahim diyerek karşıki kayaya atla!" dedi. Onun dediğini yaptım ve karşıya geçtik. Daha sonra ikinci bir uçurumun ucuna geldik. Davud Aleyhisselâm yine, "Bismillahirrahmanirrahim de ve karşıya uç. Karşıda şöyle şöyle bir yere varacaksın!" diyerek, bana karşı tarafta bir yer tarif etti. Sonra, "Anladın mı?" diye sordu. Ben "Anladım." deyince "Bana tarif et." dedi. Tarif ettim. Uçuruma bakınca "Buradan nasıl atlanır?" diye içimden korku ve hayretle düşündüm. Fakat Davud Aleyhisselâm, insana bakışları ve tebessümü ile güven veriyordu. Hem o, bir peygamber idi. Onun sözüne itimat edilir, diye düşündüm. Ne var ki bir peygamberden önce davranıp karşıya geçmek, edebe muhalif olur diye "Önce siz geçin." dedim. Davud Aleyhisselâm, "Önce sen geç, sonra ben geçeceğim." dedi.

Ben de besmeleyi çekip kendimi uçuruma doğru bıraktım. Ellerim önde, ayaklarım arkada, düz bir vaziyette karşıya doğru uçmaya başladım. Rüyada uçmak öyle zevkli, öyle bir lezzetli ki anlatamam. Her ne ise... Karşı tarafa, tarif edilen yere vardım. Orada ayakta birkaç kişi

konuşuyordu. Davud Aleyhisselâm, yanımıza geldi ve onları bana tanıttı. "Bu Süleyman'dır." dedi. Ben, "Yani, Süleyman Aleyhisselâm mı?" dedim. "Evet." dedi. Diğer birkaç peygamberi de bu şekilde bana tanıttı.

Ben, Davud Aleyhisselâm'a hasretle "Bizim peygamberimiz nerede?" diye sordum. Davud Aleyhisselâm, elini kaldırarak bir tarafa doğru işaret etti. Büyük bir iştiyakla o yöne doğru koşmaya başladım. Tam tepeye ulaşıyorum, ayağım kayıyor, otuz metre aşağıya düşüp, tekrar çıkmaya çabalıyorum. Nihayet yamacı aşarak, koşmaya devam ettim. Bol ağaçlı bir ormana girdim, gittikçe ağaçlar sıklaştı ve sonra birden ağaçlar kesildi. Boyları göğsüme kadar gelen buğday başakları ile dolu bir düzlüğe çıktım. Ortada da bir patika yol vardı. Patika yola girer girmez, Cenâb-ı Peygamber'i gördüm. Büyük bir heyecan içerisinde selam verdim. Gülümseyerek selamımı alan Peygamber Efendimiz, "Geldin mi Ali?" dedi. "Geldim, ya Resûlullah!" dedim. O'nun gülümsemesi, bana o kadar lezzet vermişti ki tarif edemem. Âdeta o gülümseme içime, iliklerime, bütün hücrelerime kadar işlemişti. Cenâb-ı Peygamber yüzü dolgun, yeni tıraş olmuş, heybetli, her tarafı nuranî ve insana güven veren bir çehre içerisindeydi.

"Ya Resûlullah, bu sefer sizi çok iyi gördüm." dedim. Cenâb-ı Peygamber Aleyhisselâm'ı daha evvel mükerreren zayıf görmüştüm. Cenâb-ı Peygamber, pazularını şişirerek mütebessim bir şekilde "Evet, çok iyiyim." dedi. Ben oraya nasıl geldiğimi ve başımdan geçenleri anlattım. Savaştan bahsettim. Cenâb-ı Peygamber Aleyhisselâm ciddileşmişti. "Onların ikisi de kâfirdir. Sizlere bir zarar veremezler." dedi. Cenâb-ı Peygamber Aleyhisselâm ciddileşince karşısında insanlar duramıyor, heybetinden insan mermer kesiliyordu. Peygamber Aleyhisselâm, "Arkadaşlar..." deyince, birden kendimi diğer peygamberlerin meydana getirdiği bir halkanın içinde buldum. Demek ki Resûlullah ile konuşurken öyle dalmışım ki onların varlığının farkına varmamışım.

Cenâb-ı Peygamber, konuşmasına devam ederek "Sofrayı hazırlayın!" buyurdu. Etrafımızdaki peygamberler koşarak uzaklaştılar. Biraz sonra yemek yenecekti. Ben, Cenâb-ı Peygamber ile oraya doğru O önde ben arkada yürürken Risale-i Nur okuduğumuzdan, talebe hizmetlerinden ve diğer hizmetlerimizden bahsediyordum. Bu arada sofranın başına geldik. Sofra daire şeklinde idi. Cenâb-ı Peygamber'in oturduğu yerin hemen sağında Davud Aleyhisselâm ve ben vardım. Karşımdaki zatın kim olduğu zihnimi kurcalıyordu. Herhâlde Yusuf

Aleyhisselâm idi. Kur'ân-ı Kerîm'de ismi geçen bütün peygamberler sofrada hazır bulunuyordu. Cenâb-ı Peygamber'in önünde bulunan iki tabakta salata vardı. Derken Cenâb-ı Peygamber diğer peygamberleri tanıtmaya başladı. Hemen yanındaki Davud Aleyhisselâm'ı överek tanıtıyor, bu arada sırtına hafif hafif vurarak Kur'ândaki kıssalarından da bahsediyordu. Cenâb-ı Peygamber sözünü bitirir bitirmez ben, Davud Aleyhisselâm'ın Risale-i Nur'da geçen kıssasını anlattım. Davud Aleyhisselâm; isminin, kıssasının risalelerde geçmesine pek memnun olmuş ve bu memnuniyetini diğer peygamberlere mimik hareketleriyle izhar ediyordu. Cenâb-ı Peygamber, diğer peygamberleri de bu şekilde tanıttı. Ben de her defasında onların kıssalarını, Risale-i Nur'da geçen yerlerden naklettim. Hepsi bundan memnun oldular. Yemek üç-dört saat kadar sürmüştü, artık nihayete erecekti.

Cenâb-ı Peygamber, "Misafirin duası makbuldür. Yemek duasını sen yap!" buyurdu. Ben, daha evvel ezberlemiş olduğum Sözler'deki duayı ve Münacat'ın sonundaki duayı okudum: "Ey bizi nimetleriyle perverde eden Sultanımız! Bize gösterdiğin numunelerinin ve gölgelerinin asıllarını, membalarını göster. Ve bizi makarr-ı saltanatına celbet. Bizi bu çöllerde mahvettirme. Bizi huzuruna al. Bize merhamet et. Burada bize tattırdığın leziz

nimetlerini orada da yedir. Bizi teb'id ile tazib etme. Sana müştak ve müteşekkir şu muti raiyetini başıboş bırakıp idam etme. Ya Rabbi ve ya Rabb-es Semavati ve-l Aradin! Ya Halikı ve ya Halik-ı Külli Şey! Gökleri yıldızlarıyla, zemini müştemilatıyla teshir eden kudretinin ve iradetinin ve hikmetinin ve hâkimiyetinin ve rahmetinin hakkı için nefsimi bana musahhar eyle! Ve matlubumu bana musahhar kıl! Kur'ân'a ve imana hizmet için insanların kalplerini Risale-i Nur'a musahhar yap! Ve bana ihvanıma, iman-ı kâmil ve hüsn-ü hatime ver. Hazreti Musa Aleyhisselâm'a denizi, Hazreti İbrahim Aleyhisselâm'a ateşi ve Hazreti Davud Aleyhisselâm'a dağı, demiri ve Hazreti Süleyman Aleyhisselâm'a cinni ve insi ve Hazreti Muhammed Aleyhisssalâtü Vesselâm'a şems ve kameri teshir ettiğin gibi, Risale-i Nur'a kalpleri ve akılları musahhar kıl! Ve beni ve Risale-i Nur talebelerini, nefis ve şeytanın şerrinden ve kabir azabından ve cehennem ateşinden muhafaza eyle ve Cennet-ül Firdevs'te mes'ud kıl! Âmin, âmin, âmin!"

Bunun üzerine, Efendimiz Cenâb-ı Peygamber, "Maşallah, ne güzel ve ne cami bir dua. Bu, Bediüzzaman'ın duası. Bir daha oku!" buyurdu. Ben tekrar okudum. Cenâb-ı Peygamber Efendimiz, yine, "Maşallah, ne güzel ve ne cami bir dua. Bir daha oku." buyurdu. Ben yine

aşkla ve şevkle okudum. Bana üç kez okuttular. Artık sofradan ayrılma zamanı gelmişti. Cenâb-ı Peygamber, ayağa kalkmıştı. Ben de vedalaşmak üzere yanına yaklaştım. İçimden, "Ben sizin yerinizi öğrendim. Artık sık sık buraya gelirim." dedim.

Sonra da Cenâb-ı Peygamber'e, "Ya Resûlullah, biz devamlı Risale-i Nur okuyoruz. Ben şimdi nur talebelerinin yanına gidiyorum. Onlara ne diyeyim?" diye sordum. Cenâb-ı Peygamber, mübarek parmağını havaya kaldırdı ki diğer peygamberler gözleriyle takip ediyorlardı. "Allah sizinle beraberdir." buyurdu. Sonra mübarek parmağını aşağıya, diğer peygamberleri gösterecek şekilde indirdi ve bir daire çizdi "Arkadaşlarım da sizlerle beraberdir." buyurdu. Sonra mübarek eliyle kendini işaret ederek "Ben de sizinle beraberim." buyurdu. Cenâb-ı Peygamber, ciddileşmişti. Mübarek sesini yükselterek "Devam edin! Devam edin! Devam edin!" buyurarak bana son mesajını verdi. Efendimiz Cenâb-ı Peygamber'den ayrılmadan önce O'na sıkıca sarıldım ve uyandığımda kendimi ayakta buldum.

Bu müthiş rüya, arabada olanları bir hayli etkilemişti. Bu dönemde böyle Peygamber sevdalılarının olması muhteşem bir şeydi. Arabadaki Bayram Yüksel Ağabey ağlıyordu. Gözlerini kurularken:

– Maşallah, barekallah, diye duygularını dile getirdi.

Hayalim bir an önce uzaklaşma eğilimindeydi. Muhteşem duygularla arabadan uzaklaştım. İçimde hâlâ bu seyahatin, o elim seyahat olduğu endişesi vardı.

Birden geriden acı bir fren sesiyle beraber gürültü geldi. Korktuğum olmuştu. Yanlarına varmaya yüreğim dayanmazdı. Ben bir hayaldim ve elimden bir şey gelmezdi. En büyük tesellim, bu insanların Efendimiz Aleyhisselâm'a komşu olacakları inanışımdı. Ruhlarına dua okuyarak oradan uzaklaştım.

İstanbul, 1994

Hayal kanatlarım henüz mazinin derinliklerine açılmamıştı. İstanbul'daydım ve yaşadığım dönemden fazla uzaklaşmamıştım. Meydan plakçılarında çalan kasetlerden ve insanların giyiminden hâlâ 90'lı yıllarda olduğumu anlamıştım. Eminönü Meydanı'ndaydım. Yeni Cami'nin, bir kalem gibi gökyüzüne uzanan minarelerinden sanki Ezan-ı Muhammedi'yi arşa yazıyormuşçasına yayılan kutsî ses, civardaki kalabalığı bir mıknatıs tesiriyle camiye doğru çekiyordu. Cami etrafındaki kumrular dahi bu huzurlu çekimin güvenine kendilerini kaptırmış, cami önünü doldurmuştu.

Meraklı gözlerle kalabalığı süzüyordum. Burada olmamın hikmeti, bu kalabalığın arasındaki insanlardan

birisinde gizliydi. Camiye yönelenler arasındaki altmış yaşlarında, düşünceli, yüzünde gizemli bir sır taşıdığı izlenimi uyandıran bir adam dikkatimi çekti. Hemen peşine takılıp ben de onunla camiye yöneldim. İçimdeki bir ses, "Burada olmanın sırrı, bu adamda gizli." diyordu sanki.

Adam, caminin avlusuna girince şöyle bir soluklandı. Sanki sıkıntılı durumdan huzura kavuşmuş gibiydi. Etrafı bir müddet süzdükten sonra camiye yöneldi. Hemen ardında namaza durdum. Namaza duruşu ve namaz kılışı çok mehabetli ve etkileyiciydi. Derin bir gönül adamı olduğu belliydi. Namaz bitimi yine peşindeydim. Namaz sonrası, cıvıl cıvıl kumruların arasından itinayla çıkarak Mahmutpaşa'ya yöneldi. Sanki başka yerlere yolculuk yapacakmış gibi hediyelik birkaç eşya aldı.

Alışverişin ardından Eminönü'nden Üsküdar'a giden bir vapura bindi. Vapurun açık üst bölümünde eski İstanbul manzaralı bir yere oturdu, yüzünü püfür püfür esen Boğaz'ın rüzgârına tuttu. Elindeki hediye poşetlerini yanına koydu. Çok derin bakışları vardı. Aslında kederli desem kederli değil, sevinçli desem sevinçli değildi. Hâli merak konusuydu. Galata Kulesi ve Topkapı Sarayı arasını seyre koyuldu. Ben de onunla beraber muhteşem manzaranın seyrine daldım.

Bu şehrin, içinde tarifini bulamadığım müthiş bir gizemi ve çekiciliği vardı. Bu şehrin gizemi, mabetlerinde

edilen dualardan, mabetlerinden şehrin atmosferine yansıyan manevî atmosferinden geliyordu belki de. Yok, yok belki de değil, öyleydi. Camilerin ihtişamlı kubbelerinin etrafından, dua eden avuçların parmakları gibi gökyüzüne uzanan minareler bunu doğruluyordu. Şu mabetler, İstanbul'dan çıkarılsa İstanbul'un ihtişamı ve gizeminin bozulacağı kesindi. Günde beş vakit "Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)" nidası yankılanıyordu bu minarelerden. Sonra Topkapı Sarayı'na baktım uzun uzun. Bu güzel beldeyi nice can uğruna alan ve nice canlar vererek koruyan ecdadı minnetle andım.

Bir işportacının, elindeki kalemleri havaya kaldırarak kelimeleri makineli tüfek gibi bağırarak ardı ardına sıralamasıyla dalmış olduğum İstanbul manzarasından sıyırdım kendimi. İşportacı, bir kalem fiyatına bir düzine kalem satıyordu. Dalgınlığım, yanımdaki adamın dalgınlığıydı aslında. İşportacı, adama kalemleri uzattı. Adamın, hâlim selim biri olduğunu anlamış olacak ki sitemle seslendi:

– Ya bey amca! Allah, Muhammed aşkına, bir satış yapamadım. Siftah senden olsun.

Adam, "Allah, Muhammed aşkına" sözünü duyunca birden irkildi. Elektriğe tutulmuş gibi oldu.

– Allah, Muhammed aşkına olur da bir şey alınmaz mı hiç? Ver oradan birkaç düzine kalem, dedi usulca.

Satıcının keyfi yerine gelmişti. Dalgın Adam, kalemleri çantasına koyduktan sonra yeniden şehri seyre koyuldu.

Bir Peygamber sevdalısı olduğu belliydi. Satıcı, "Muhammed aşkına" diye devam etse elindeki bütün kalemleri satın alacak bir hâli vardı. Galiba doğru iz üzerindeydim. Zaten hayal sezgilerim, beni hiç yanıltmamıştı şu ana kadar.

Üsküdar'a geçince genç birisi karşıladı onu. Altunizade'ye çıkıp bir binaya girdiler. Eve geldiklerinde karşılıklı neler yaptıklarından bahsettiler. Konuşmalarından ne yapacaklarını anlamıştım. Çin'e okul açmaya gideceklerdi. Yaşlı adamın adı Mehmet Ali idi. Yanındaki de genç bir öğretmen adayıydı. Ne var ki Çin'de irtibat kuracakları kimse olmadığından, önce Kazakistan'ın başkenti Almatı'ya geçip oradaki dostlarından Çin'de irtibat kuracakları bir adres almayı plânlıyorlardı.

Bir gün sonra uçakla yola çıktılar. Bir hayal olmanın avantajını kullanıyordum. Vizesiz, biletsiz ben de uçaktaydım. Uzun bir uçak yolculuğunun ardından, Almatı'ya vardılar. Almatı'daki Türk koleji yetkilileri onları sıcak bir gülüşle karşıladı. Kolejdeki bir öğrenci velisinin, Çin'in Doğu Türkistan bölgesinin Kaşgar şehrinde yaşayan bir akrabasının adresini aldılar. Ne var ki bu kişinin onlara ne kadar yardım edebileceği belli değildi. Daha bavullarını bile açmadan bir gün sonra küçük bir uçakla Kaşgar'a uçtular.

Kazakistan, bağımsızlığını yeni kazandığı için henüz toparlanma devresindeydi. Bu yüzden uçakları oldukça

bakımsızdı. Uçakta, tavuk horoz gibi hayvanlar olduğu gibi ayakta yolcu dahi alınmıştı. Hemen yanlarında ayakta bir yolcu duruyordu. Adam; sağa sola yalpalayıp duruyor, zaman zaman da üzerlerine yıkılıyordu.

Mehmet Ali Hoca, başucunda duran adama aldırmadan, yanındaki delikanlıyla durum değerlendirmesi yaptı. Kaşgar'a vardıklarında neler yapmaları gerektiğini bir türlü kestiremiyorlardı. Başlarında duran sarhoş olduğunu düşündükleri adam, bazen onları anlıyormuş gibi sözlerine dikkat kesiliyordu.

Kaşgar Havaalanı'na vardıklarında bütün yolcular eşyalarıyla birlikte sıraya dizildi. Mehmet Ali Hoca, gördüğü manzara karşısında telaşlanmaya başladı. Zira bütün yolcular neredeyse bütün kıyafetleri çıkarılıp aranıyor, valizleri didik didik ediliyordu. Yanındaki gence telaşla:

– Bizim valizlerimizde dinî kitaplar var. Acaba bunu sıkıntı yaparlar mı? Böyle bir şey olursa derdimizi de anlatamayız bu adamlara, dedi Mehmet Ali Hoca.

Delikanlı da onun kadar şaşkındı. "Bilemiyorum ki..." gibilerinden omuzlarını başına doğru kaldırdı. Mehmet Ali Hoca'nın eli ayağına dolaşmıştı. Doğru ya tanımadıkları, dilini bilmedikleri bu ülkede hapse atılsalar kimsenin haberi bile olmayacaktı. O anda dua etmeye başladı Mehmet Ali Hoca. Mırıltıyla kıpırdanan

dudakları arasındaki duayı anlamaya çalıştım. "Rabbim, diyordu, Sen de biliyorsun ki buralara nefsimiz için gelmedik. Maksadımız, Muhammed Aleyhisselâm'ın adını yeryüzünün her tarafına duyurmak. Senin rızanı kazanmak. Şüphesiz Senin ettiklerinde bir hikmet vardır. Kaderimizde zindana atılmak varsa ona da boyun eğeriz. Hakkımızda hayırlısı neyse ona razıyız. Sen bizi darda koymazsın."

Mehmet Ali Hoca, bir yandan mırıldanarak dua ediyor, bir yandan da yolcuların valizlerini işaretleyen adama bakıyordu. Doğrusu beni de onlardaki heyecan sarmıştı. Acaba ne olacaktı? Adam, elindeki kalemle hızla aranacak valizleri işaretliyor, arkasından birkaç grup görevli de valizleri ve yolcuları denetliyordu. Sıra onların valizlerine geldiğinde valizlerin üzerine kalemiyle işaret koyan adamın kalemi yazmaz oldu. Mehmet Ali Hoca hızla cebindeki kaleme davrandı. Adamın gözlerinin içine bakarak, kalemi nezaketle ona uzattı. Adam, geride kalan birkaç valizi de işaretledikten sonra kalemi geri uzattı. Mehmet Ali Hoca, elini 'dur' işareti durumuna getirerek tebessüm etti.

– İstanbul hatırası, dedi.

Görevli, heyecanlanmış gibiydi.

– İstanbul? ... Adın?

– Mehmet Ali!

– Mehmet!

Görevli, bir an durakladıktan sonra kalemi cebine koyarak uzaklaştı. Arama sırası onlara gelmek üzereydi. Biraz sonra, kalem hediye ettiği adam çıkageldi. Onların valizlerinin üzerine başka işaretler koydu. Valizleri alıp gitmelerini söyledi. Önce inanamadılar. Görevli, valizlerden birisini alarak peşlerinden gelmelerini söyledi.

Havaalanını terk ederken kendilerine kolaylık sağlayan adamın, Uygur Türk'ü olduğunu öğrendiler. Ona bir düzine İstanbul Hatırası kalem hediye ettiler. Mehmet Ali Hoca'nın yanındaki genç öğretmen sevincini gizleyemedi:

– Hocam bu mucize!

Mehmet Ali Hoca, derin derin uzaklara baktı, hafif tebessüm etti:

– Yok, hocam, bütün bunlar Muhammed aşkına alınan kalemlerin kerameti olsa gerek, dedi.

Havaalanından çıkınca, Haydarpaşa tren garının önünde İstanbul'a yeni gelmiş Anadolu köylüleri gibi şaşkın şaşkın etrafa bakınmaya durdular. Hemen önlerinde bir taksi durdu. Taksinin içinde uçaktaki sarhoş zannettikleri adam vardı. Binmeleri için işaret etti. Taksiye binmekte tereddüt ettiler. Adam, yarı anlaşılır bir Türkçeyle Türk olduğunu ve yardımcı olmak istediğini belirtiyordu.

Konuşmalarından sarhoş olmadığı anlaşılıyordu. Ajan dahi olabilirdi. Ne ki denize düşen yılana sarılırdı. Bir an tereddüt yaşasalar da başka çareleri yoktu, hemen taksiye atladılar. Adam adresi alıp taksiciye uzattı.

Taksi, havaalanından Kaşgar'ın ara sokaklarına doğru hızla uzaklaştı. Kenar bir mahallede, tek katlı bir evin önünde durdular. Taksiyi süren adam adresteki evin kapısını vurdu. Kapıya çıkan adama bir şeyler anlattı ve hızla gözden kayboldu.

Tuhaftı. Tıpkı gizemli ajan filmlerindeki gibi. Ev sahibi oldukça tedirgindi. Etrafa tedirgin gözlerle bakarak onları içeri aldı. Misafir kaldıkları iki gün boyunca o evden dışarıya çıkmadılar. Edindikleri bilgiler sonucunda mevzuat gereği Kaşgar'da okul açamayacaklarını anladılar. Kaşgarlı adam, onlara, Şangay'a gitmelerini tavsiye etti. Orada öğretim görevlisi olan bir akrabasının kendilerine yardımcı olabileceğini belirtti. Ellerindeki kitapları, İstanbul hatırası olarak adama hediye ettiler ve Şangay'a uçtular. Ben yine yanlarında biletsiz bir yolcuydum.

Şangay, dev bir metropoldü. Bunu havaalanından anlamak mümkündü. Aynı anda birkaç uçak birden iniyor kalkıyordu. Havaalanının içi âdeta mahşer yeri gibi kalabalıktı. Havaalanında Kaşgar'daki gibi sıkı bir uygulama yoktu. Dünyanın her tarafından insan görmek

mümkündü. Havaalanının kapalı salonuna girdiklerinde birden bir insan seline kapıldılar. Bir anda bir hareketlenme, bir dalgalanma oldu. Giden yolcularla, gelen yolcuların birbirine karıştığı geniş bir alandı burası. Pek çok insan sağa sola koşuşturuyordu.

Bu sırada Mehmet Ali Hoca, olduğu yerde öylece kalakalmıştı. Ben de onun yanında kaldım. Genç öğretmen gözlerden kaybolmuştu. Paralar, pasaportlar, her şey delikanlının elindeki çantadaydı. Geri çekilerek sırtını bir yere dayadı. İçini garip bir ürperti sarmış gibiydi. Çaresizliği her hâlinden belli oluyordu. Kaşlarının iki ortasını büzdü. "Allah'ım!" diye ağlamaklı bir iç geçirdi. "Ben şimdi ne yaparım. Dil bilmem Şimdi buralarda kalsam kalamam, dönsem dönemem. Ne para var yanımda, ne pasaportum. Bir görevli bulsam, ben falanım desem kim inanır."

Hakikaten de çaresizliği içler acısıydı. Çaresizliğine öylesine içlenmiş olacak ki birden çocuklar gibi mahzunlaştı, ağlamaya başladı. Sonra ellerini açıp Rabbine yöneldi. Kendisini kollayıp gözeten birisinin olduğunu düşündü. "Rabbim bana yardım et, bir çıkış yolu göster." dedi, kendini toparlayarak. Ağlamak sızlanmak çözüm değildi. Acizlik göstermiş olmayı kendisine yakıştıramadı birden. "Böyle büyük bir davaya soyunan adam, böyle

aciz davranmamalı." diye söylendi kendi kendine. Ne var ki yine de çok çaresizdi.

Etrafı süzmeye başladı. İnsanlar, kuyruklara girmiş bekleşiyorlardı. Ortalıkta çaresiz gözükmemek, daha sağlıklı düşünmek için gördüğü ilk kuyruğa girdi. Ne yapacağı konusunda bir çıkış aramaya başladı. "Bir görevli bulup delikanlının ismini anons ettirsem." dedi önce. Ama sonra "Dil bilmiyorum ki!" diye söylendi. Pasaportu yoktu. Derdini anlatana kadar hapishaneyi boylayabilirdi. O kadar gerilmişti ki sesli mi sessiz mi düşündüğünün farkında bile değildi. Aklına Kaşgar havaalanındaki İstanbul hatırası kalem verdiği adam geldi. "Keşke burada da Muhammed Aleyhisselâm'ın aşkına aldığım İstanbul hatırası kalemlerden verecek birini bulabilsem." diye geçirdi içinden.

Etrafındaki kişilere dikkat kesildi. Önündeki esmer tenli genç, elindeki ajandasına bir şeyler karalıyordu. Çinli olmadığı kesindi. Birden kalemi yazmaz oldu. Mehmet Ali Hoca, hemen cebindeki kaleme davrandı ve gence uzattı. Esmer genç, kalemi alırken tebessüm etti. Ajandasına notunu aldıktan sonra kalemi geri uzattı. Mehmet Ali Hoca, elini "Dur" işaretine benzer şekilde kaldırarak kalemin kendisinde kalabileceğini ifade etti. Genç, kalemi vermekte ısrar edince aynı işareti yaparak:

– Kalsın İstanbul hatırası olsun, dedi.

Birden önündeki esmer tenli genç adam, bütün vücudunu ona döndü. Türkçe olarak:

– İstanbullu musunuz?

Bir an Mehmet Ali Hoca düşecekmiş gibi oldu. Sendeledi, yüzü sarardı. Yutkundu ve kendini toparladı. Genç adamın gözlerine umutla baktı.

– Yahu kardeşim, dedi, seni bana Allah gönderdi. Yoksa Türk müsün, adın ne ola ki?

– Yok, dedi esmer tenli genç, ben Suriyeliyim. Üniversiteyi İstanbul'da okudum. Türkçe'yi orada öğrendim. Burada doktora yapıyorum. Adım da Muhammed.

Bu son kelime, Mehmet Ali Hoca'nın bam teline dokunmuştu. Yoğunlaşmasını tamamlamıştı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya durdu:

– Ya Resûlullah, isminle, ruhaniyetinle sanki hep yanımdasın, diye inlemeye başladı.

Suriyeli genç şaşırmıştı. Ama ben Mehmet Ali Hoca'yı anlıyordum. Mehmet Ali Hoca, başından geçenleri bir çırpıda anlattı gence. Genç, hemen anons ettirip delikanlıyı buldu. O kadar çok minnettar kalmıştı ki gence, Mehmet Ali Hoca, ona dönerek:

– Allah senden razı olsun. Sana her zaman dua edeceğim, dedi.

– Önemi yok, dedi genç, biz din kardeşiyiz. Hem ben İstanbul'da Türklerden çok iyilikler gördüm.

– Senden son bir isteğimiz olsun. Bu adrese nasıl gideceğimizi de tarif edersen memnun oluruz.

Esmer genç gülümsedi:

– Burası benim doktora yaptığım üniversite. Bekleyin işlerimi bitireyim sonra beraber gideriz.

Mehmet Ali Hoca, yanındaki delikanlıya bakıp tebessüm etti. Bir, yarım saat önceki içinde bulunduğu durumu düşündü, bir şu anki durumunu. İçinden duaya yöneldi yine: "Ey her şeyi koruyan gözeten Rabbim, Sana şükürler olsun."

Bir taksiye binip üniversiteye doğru yola koyuldular.

– Suriye'den tatilden mi geliyordunuz, dedi Mehmet Ali Hoca esmer gence.

– Evet, ya siz?

– Bildiğin gibi. İstanbul'dan geliyoruz. Buraya okul açma niyetindeyiz. Üniversitedeki bu öğretim görevlisinin adresini aldık bir yerlerden.

Esmer genç bir an duraksadı:

– İstanbul'dayken bir yurtta kalmıştım. Zor durumda idim, bana imkân sağlamışlardı. Orada Türk arkadaşlarım vardı. Onlardan da çeşitli ülkelerdeki Türk okullarında öğretmenlik yapanlar var. Hâlâ görüşüyorum pek çoğuyla.

Suriyeli genç, yurdun kaldığı dönemki idarecilerinden bahsetmeye başlamıştı ki Mehmet Ali Hoca'nın gözleri parladı birden. Gencin saydığı kişilerin çoğunu tanıyordu. Çok samimi bir arkadaşının da bir dönem görev yaptığı ve sık sık girip çıktığı bir yerdi burası. Mehmet Ali Hoca:

– Tevafuk işte, deyip ortak tanıdıkları kişilerden söz etmeye başlamıştı ki genç:

– Bugün benim misafirimsiniz. Detayları evde görüşürüz, deyiverdi.

Esmer genç, Mehmet Ali Hoca'yı ve yanındaki öğretmeni misafir etti. Uzun uzun İstanbul'dan ve Çamlıca'dan bahsettiler. Suriyeli genç, nasıl zor durumda kaldığını ve nasıl kendisine el uzatıldığını anlattı. Başka ortak dostları da çıktı:

– Ben, dedi Suriyeli genç, burada aynı zamanda çalışıyorum. Ortadoğulu firmalara danışmanlık yapıyorum. Bana bir hesap numarası verirseniz, İstanbul'daki bana

yardım eden insanlara ulaştırmanız için para göndermeyi düşünüyorum.

Suriyeli genç, onları üniversiteden daha kariyerli ve kendilerine daha fazla yardım edecek olan başka öğretim görevlileriyle tanıştırdı. Onlar da Doğu Türkistanlıydı.

O gece üniversitedeki profesörün evinde misafir kalıyorlardı. Profesör, İstanbul'dan misafirler geldi diye ne kadar dostu varsa çağırmıştı. Mehmet Ali Hoca'ya uzun uzun İstanbul'u anlattırdılar. Profesörler, İstanbul Türkçesi'ni kısmen anlıyorlardı.

Mehmet Ali Hoca, bir müddet sonra çantasından çıkardığı İstanbul hatırası kalemlerden hepsine birer tane hediye etti. Çantanın içinde video kasetleri vardı. Kasetlerin birisinin kenarında "İstanbul Üsküdar Vaazı" yazıyordu. Kaseti gören ev sahibi, kasetin üzerindeki İstanbul resminden gözlerini ayırmıyordu. Bu kaseti mümkünse seyretmek isteğini belirtti. Mehmet Ali Hoca, bunun İstanbul'u anlatmadığını, bir vaaz kaseti olduğunu belirttiyse de yine de kaseti görmek istediler.

Mehmet Ali Hoca, bu ısrarlı isteği kıramadı ve kaset videoya takıldı. Herkes kaseti seyrederken onlar yan odada istirahata çekildiler. Kaset, İstanbul'daki bir caminin görüntüleriyle başlıyordu. Sonra bir vaiz, kürsüye

çıkıyor, bir şeyler anlatıyor, "Muhammed Aleyhisselâm" diyor, gözyaşı döküyordu. Vaiz, her Muhammed, dediğinde yerinden kalkıyor saygı duygusunu beden diliyle de ifade ediyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Mehmet Ali Hoca, açık olan kapının aralığından olanları seyretti. Bütün herkes ağlıyor, kaseti çevirip çevirip tekrar seyrediyorlardı.

Sabah olduğunda Mehmet Ali Hoca ve yanındaki genç, namaz için kalktılar. Mehmet Ali Hoca, gördüğü manzara karşısında gözlerine inanamadı. İçerdekiler hâlâ aynı kaseti seyrediyorlardı. Ev sahibinden izin isteyip namazlarını kıldılar. Namaz sonrası ev sahibi profesör yanlarına yaklaştı:

– İstanbul'un büyüsüne kapılıp İstanbullu Hoca'nın anlattıklarıyla büyülendik. Siz, okul açma isteğinizden bahsettiğinizde doğrusu ben sizi pek fazla anlayamamıştım. Bu kasetteki hocayı dinledikten sonra biz anladık ki siz, Peygamber elçilerisiniz. Sizin için elimden ne geliyorsa yapacağım.

Mehmet Ali Hoca odasına geçti. "Ya Resûlullah! Ya Resûlullah!" diye ağlıyordu.

Kudüs, 1972

Kudüs'te Mescid'i Aksa'nın yakınındaydım. Efendimiz Aleyhisselâm'ın miraca çıktığı kutsi bir mekândı burası. Havada taze bir bahar kokusu vardı. Kubbetü's Sahra'ya doğru giden birisinin elinde tuttuğu gazetenin tarihine baktım hemen. 1972 yılı ve günlerden cumaydı. Peygamber âşıklarının izini hayalen sürerken zamanın rüzgârı, beni bu zamana ve bu mekâna savurmuştu. Hayalimin, beni, bu kutsi mekâna savurmasının bir hikmeti vardı. Heyecanla Mescid-i Aksa'ya doğru yöneldim.

Müslümanlar, akın akın Mescid-i Aksa'ya geliyordu. Mescid-i Aksa'nın etrafında İsrail askerleri dolaşıyordu. Kubbetü's Sahra ve Mescid-i Aksa mahzundu. Müslümanların çehrelerinde endişe, korku ve kızgınlık

vardı. İsrail askerleri camiye gelenlerin üzerini arıyordu. Belli ki kutsal mekânlarına İsrail askerlerinin izniyle girebilmek, Müslümanların yüzünde buruk bir hüzün bırakıyordu. Ben de kalabalığın arasına karıştım.

Mescid'in ilk avlusu da dolmak üzereydi. "On iki bin şamdanlı avlu" diyordu insanlar buraya. Yavuz Sultan Selim Han, 1517'de Kudüs'ü İslâm topraklarına yeniden katıverdiğinde komutanlarıyla beraber yatsı namazını Mescid'in avlusunda kılmak istemiş. Avlunun aydınlanması için o gece tam on iki bin şamdan yakılmış. İşte bu isim, o zamanlardan kalmadır. Birinci avlunun hemen ardında, birkaç basamaklı geniş merdiveni çıktıktan sonra ikinci avluya giriliyordu. Ben İsrail askerlerine takılmadan avluyu geçtim. Böyle bir durumda hayal olmak daha güzeldi.

İkinci avluda uzun boylu, zayıf, kemikli bir ihtiyar gözüme ilişti. Buradaki diğer insanlardan farklı duruyordu. Üzerinde eski zamanlardan kalma tuhaf bir giysi vardı. Giysi, ne paltoya ne de kaputa benziyordu. Bu tuhaf giysi, adamın heybetine heybet katıyordu. Başında kalpak mı takke mi olduğu tam anlaşılmayan yine garip bir başlık vardı. Mağrur bir tavırla öylece dik duruyordu. Yüzü, zemini yırtılmış dağ eteği gibiydi. Duruşu, giyinişi, bakışıyla hemen dikkat çekiyordu. Etrafından gelip geçenler onu umursamıyorlardı. Sanki hikâyesini biliyormuş gibiydiler. Etrafında, benim gibi yabancı olduklarını

zannettiğim birkaç kişi toplanmıştı. Onların toplandığını gören birkaç Arap kıyafetli adam yanlarına yaklaştı. Ben de onlar gibi meraklanmıştım. Hayalim, peygamber âşıklarının izinde olduğuna göre buraya sürüklenmemin sebebi belki de bu adamdı. Oradakiler birbirlerine soruyordu:

– Kimdir bu adam?

Arap kıyafetli biri, umursamaz bir tavırla cevap verdi:

– Yıllardır burada nöbet tutar gibi bekleyen bir meczup işte!

Sanki binadan bir parçaymış gibi görüyordu insanlar onu. Bakmıyorlardı. Belli ki ona alışmışlardı. Bu adamda Anadolu insanı edası vardı. Sıcak, sımsıcak gelmişti bana.

Namaz yaklaşıyordu. Etrafındaki kalabalık ezanın okunmasıyla camiye yöneldi. Ben de kalabalığın peşine takıldım. Caminin içinde yer bulmak imkânsızdı. Kendime ancak avluda bir yer bulabildim. Efendimiz Aleyhisselâm'ın şereflendirdiği mekânda namaz kılmak tarifi imkânsız bir duyguydu. Efendimiz Aleyhisselâm, bu mekândan Rabbinin katına yani miraca yükselmişti. Namaz da müminin miracıydı. Böyle bir mekânda namazın insana bu kadar haz vereceğini doğrusu düşünememiştim.

Cumanın sünnetini kılıp cemaatle birlikte hutbeyi dinlemeye durdum. Bir yandan Efendimiz'in şereflendirdiği mekânda olmanın verdiği güzel duyguyu yaşarken diğer yandan avludaki adamı düşünüyordum. Nedense aklımın bir köşesi, o gizemli adamda kalmıştı.

Namaz sonrası yerimden hemen kalkmadım. Cemaatin dağılmasını, ortalığın sakinleşmesini beklemeye durdum. Uzun bir zaman sonra caminin içi ve avlusu sakinleşince hemen ikinci avluya koştum. Adam yerinde yoktu. Belki yeniden gelir düşüncesiyle beklemeye durdum. Biraz sonra, adamın camiden çıkıp vakur adımlarla avludaki yerine doğru geldiğini gördüm. Ben, caminin içinde yer bulamamıştım ama o her nasılsa bulabilmişti anlaşılan.

Geldi, yerine durdu. Aynı dik ve vakur duruşuyla dikelmeye başladı. Bu sırada benim gibi merakla onu izleyen bir başkasının daha olduğunu fark ettim. Derken adam, kapıdaki ihtiyarın yanına sokulup selam verdi:

– Baba selamünaleyküm!

Birden ihtiyarın çizgili yüzü heyecanla gerildi.

– Aleykümselam oğul, Türksün değil mi?

Konuşmuştu. Üstelik Türkçe. İhtiyarın gözlerinin içi parlamıştı.

– Evet, Türküm baba. Sen de Türksün herhâl? Neden buradasın? Ne yapmaktasın böyle?

Gözleri buğulandı birden. Dört bir yanını Anadolu sıcaklığı sardı. Sarıldı öptü adamı. Hasretle öptü hem de. Kırk yıllık evladıymış gibi öptü yanaklarından, sarıldı kaldı bir müddet öylece. İhtiyar, adamın Türk oluşundan dolayı çok mutlu olmuştu. Biraz sonra kendine geldi. Sonra sesi titreyerek anlattı:

– Oğul, dedi, 401 yıl 3 ay 6 gün bekçiliğini yaptığımız Efendimiz Aleyhisselâm'ın miraca yükseldiği bu yüce makamın, sahipsiz kalmasına gönlümüz razı olmamıştır.

Ordu-yu Hümayun, 1917'de Kudüs'ten hüzün içinde çekilirken İngilizler şehre girene kadar bu kutsal mekân sahipsiz kalıp yağmalanmasın diye bir manga asker bıraktı ardında. Ben o askerlerden biriyim. Esirlik pahasına, ölüm pahasına bu göreve gönüllü talip oldum ben. "Dön!" emri gelmedikçe dönmem dedim ben. Dönmedim de. Ben bu kapının gönüllü bir bekçisiyim. Bu kapıdan ayrılmam. Şimdi senden bir ricam olacak evlat.

Adamın gözleri dolmuştu. Heyecanla:

– Emret baba, rica da ne demek, dedi.

– Memlekete vardığında, Tokat sancağına yolun düşerse eğer. Burayı bana emanet eden kolağası Önyüzbaşı Musa Efendi'yi bul. Ellerinden benim için öp ve ona de ki: "11. makineli takım komutanı Iğdırlı Hasan

Onbaşı o günden bu yana, bıraktığın gibi Efendimiz Aleyhisselâm'ın âli makamını şerefle beklemekte ve nöbetinin başındadır."

Adam, gözyaşlarını tutamıyordu artık. İhtiyar, birden tekmilini alnının akıyla vermiş bir kumandan edasıyla dikleşti. Gözlerini ufka dikti, tekrar nöbet bekler vaziyeti aldı. Elli yılı aşkındır burada bekliyor ve beklemeye devam ediyordu. Eli öpülesi bir Peygamber âşığıydı Hasan Onbaşı. Hayalimin beni buraya sürüklemesi boşuna değilmiş meğer. Kim bilir hayalim, Hasan Onbaşı gibi daha nice Peygamber âşıklarıyla tanıştıracaktı beni. Zaman tünelinde hayal yolculuğuma devam etmek için Kudüs'ten ayrıldım.

Medine, 1930

Bir anda kendimi Medine şehrinde bulmuştum. Şaşırmıştım. Hayal kervanım beni, daha tarihte birçok Peygamber âşığı varken hemen Efendimiz Aleyhisselâm dönemine getirmiş olamazdı. Şehirde Osmanlı izleri vardı. Demek, Efendimiz Aleyhisselâm'ın yaşadığı dönemden hâlâ çok uzaktım.

Hemen, Efendimiz Aleyhisselâm'ın Makam-ı Şeriflerine vardım. İçim içime sığmıyordu. Gönül tellerime peş peşe mızraplar değiyordu. Hayal dünyam acaba beni, O Sevgililer Sevgilisi'nin yaşadığı döneme yetiştirebilecek miydi?

Kendimi biraz toparladım. Zamanın durduğu noktayı çözmeye çalışıyordum. Bir taraftan Efendimiz

Aleyhisselâm'ın Kabr-i Şerifi başında dua ederken diğer taraftan etrafı seyrediyordum. Hemen biraz ilerimde duran kişinin Mehmet Akif olduğunu gördüm. Demek daha yakın zamanlarda geziniyordum. Usulca yanına yaklaştım. Dua ediyordu. Hemen yanında da siyah tenli birisi vardı. O da Ravza-i Tahire'nin önünde iki büklüm olmuş dua ediyordu. Tuhaf bir hâli vardı. Sanki ağlıyordu. Dikkat ettim, evet evet ağlıyordu. Birden, siyahî adamın ağlaması inlemeye dönüştü. Mehmet Akif, yanındaki siyahî adama dikkat kesildi. Adam, ağlayarak:

– Ya Nebi, diyordu. Şu hâlime bak! Nasıl ki çöle güneş vurduğu zaman bağrı yanar, ben de senin hicranınla senelerce yandıkça yandım ya Resûlullah! Senelerce arzu ettiğim hâlde harem-i pâkine gelip başımı ayaklarının dibine koymayı düşündüğüm hâlde, memleketim, evlad-ı iyâlim karşıma çıktı ve bu ziyaretimi geciktirdi. Nihayet hepsini yıktım, çevremi terk ettim, Sudan diyarından ayrıldım. Tihame Çöl'nü, Senin çölündür diye üç ayda geçtim. Senin çölünde gezerken burcu burcu Senin kokunu duydum. Eğer Senin kokun imdada yetişmeseydi ben bu yolu kat edemezdim ya Resûlullah!

Mehmet Akif, dikkatle adamı dinliyordu, ben de ikisini birden süzüyordum. Siyahî adam devam ediyordu:

– Elli üç yaşına kadar Senin hicranının azabını sinemde taşıdım. Yanına geldiğim zaman şu başımı çarptığım

demir kafes de nedir ya Resûlullah! Hâlâ vuslat olmayacak mı? Tihame Çölü'nü kat ettim, gözlerime uyku girmedi. Dağlarla taşlarla hasbıhâl ettim ya Resûlullah! Derdimi geceye döktüm. Nihayet huzuruna geldim ya Resûlullah!

Sudanlı Peygamber âşığı adam, o halet ve heyecan içerisinde birden tuhaf bir hâle büründü. Akif, telaşla bu Peygamber âşığı adamın yanına koştu. Adam, salâvat-ı şerife getirerek bir müddet sonra ruhunu teslim etti.

Yüzünde, Kutlu Nebi'nin huzuruna varmış gibi bir tebessüm vardı. İkimiz de bu aşk ve sırlı kavuşma karşısında donup kaldık.

Medine, 1916

Hayalim Medine'den ayrılmamıştı. Ancak fazla geriye gitmemiştim. Bunu şehrin değişmeyen mimarisinden anlamıştım. Şehri gezerken insanlarda tuhaf bir tedirginlik olduğunu sezdim. Bir süre sonra şehrin kıyısındaki askeri birliğe varınca, Osmanlı döneminde olduğumu anladım.

Temmuz sıcağı etrafı kavuruyordu. Askeri birlikte ciddi bir hareketlilik vardı. Bir müddet askerlerin arasında dolaşarak olanları anlamaya çalıştım. Ordu kumandanını bulmam çok sürmedi. Fahrettin Paşa'yı, tarih kitaplarında resmini görmüş olduğum için hemen tanımıştım. Onun Peygamber sevdası, dillere destandı.

Paşa, bir hayli endişeli görünüyordu. Zor günler yaşadığı belliydi. Günlerce Fahrettin Paşa'nın yanında

ve askerlerin arasında dolaşıp durdum. Askerlerin hâlini anlamaya çalıştım. Hayalimin beni neden buraya getirdiğini az çok tahmin edebiliyordum. Buradaki insanların bu Peygamber yurdunu düşmana kaptırmamak için nasıl aşkla mücadele ettiklerini az çok biliyordum. Burada savaşanların hepsi, kumandanından erine kadar Peygamber sevdalılarıydı. Hele başlarındaki kumandanları Fahrettin Paşa, tam bir Peygamber âşığıydı.

Fahrettin Paşa, Hicaz bölgesinin güvenliğinden sorumlu bir Osmanlı subayıydı. Bir yanda isyancılarla, bir yanda da İngilizlerle mücadele etmekteydi.

Medine şehri kuşatma altındaydı. Temmuz sıcaklığı gölgede 50 dereceyi görüyordu. Gün ortasında 70 dereceye çıkan sıcaklarda kılıçlar el sürülemez bir ateş oluyordu. Yiyecek sıkıntısı had safhadaydı. Asker, hurma ve çekirge kavurması ile besleniyordu. Hayvanlara yiyecek yem bulmak için şehrin dışına çıkan Türk askerleri, asiler tarafından şehid ediliyorlardı. Bu zor günlerde önce Kudüs'ün, ardından da Şam ve Halep'in düştüğü haberi geldi.

Fahrettin Paşa, her ne olursa olsun savunmasını sürdürmeye kararlıydı. Her vakit namazını Efendimiz Aleyhisselâm'ın mescidinde kılıyor, Efendimiz Aleyhisselâm'ın Kabri Şerifi'nde dua ediyor, gözyaşı döküyordu.

O gün yine Efendimiz Aleyhiselâm'ın Kabri Şerifi'ne vardı. Dua etti gözyaşı döktü. Elleriyle her gün olduğu

gibi Kutsi Mekân'ın temizliğini yaptı. Askerleriyle arasında büyük bir gönül bağı vardı Fahrettin Paşa'nın. Askerlerinin karşısına geçti. Bütün insanlığa sesleniyormuş gibi seslendi:

– Ey insanlar! Malumunuz olsun ki yiğit ve kahraman askerlerim; bütün İslâm'ın sırtını dayadığı yer, manevî gücün desteği, hilafetin gözbebeği olan Medine'yi son kurşununa, son damla kanına, son nefesine kadar muhafazaya ve müdafaaya vazifelidir. Buna Müslüman'ca, askerce azmetmiştir. Bu asker, Medine'nin enkazı ve nihayet Ravza-i Mutahhara'nın yeşil türbesi altında, kan ve ateşten dokunmuş bir kefenle gömülmedikçe Medine-i Münevvere kalesinin burçlarından ve nihayet Mescid-i Saadet minareleriyle yeşil kubbesinden al sancağı alınmayacaktır! Allah Teâlâ bizimle beraberdir! Şefaatçimiz; O'nun Resûlü, Peygamber Efendimiz'dir!

Ey bütün tarihi; eşsiz kahramanlıklar, şan ve şerefle dolu Osmanlı Ordusu'nun yiğit zabitleri! Ey her savaşta cihanı tir tir titretmiş, asla kimseye boyun eğmeyerek daima namus ve din borcunu kanıyla ödemiş yiğit Mehmetçiklerim, kardeşlerim, evlatlarım!

Gelin hep beraber Allah'ın ve Peygamber'in karşısında aynı yemini tekrar edelim ve diyelim ki: "Ya Resûlullah, biz Seni bırakmayız..."

Fahrettin Paşa sözlerini bitirdiğinde gözyaşı sel olmuş akıyordu. Askerleriyle sarmaş dolaş oldu.

Dünyanın gözü Medine'deki direnişteydi. İstanbul hükümeti baskı altındaydı. Ve bu baskılar sonucunda çok geçmeden teslim şartnamesi imzalanmıştı.

Fahrettin Paşa veda için Harem-i Şerif'e geldi. Boynu büküktü. Emir subayı yanındaydı. Oturdu. Emir subayına seslendi:

– Burada kalacağız, dedi.

Gözleri sabit bir yere bakıyordu. Eşyaları getirildi. Yatak serildi.

Devlet-i Âli'nin emriydi. Paşa teslim olmalıydı. Medine'deki beş yüz subayla altı bin er, gözyaşları içinde Harem-i Şerif'i ziyareti ederek Peygamber Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) veda ettiler.

Gözyaşları sel olmuştu. O gün Türk askerinin ne kadar Peygamber sevdalısı olduğuna bizzat şahit olmuştum. Ben de gözyaşları içinde bu kutsi topraklara veda ettim.

İstanbul, 1900

Hayal kervanım beni şimdi de muhteşem bir sarayın içine getirmişti. Burası Yıldız Sarayı olmalıydı. Merakla etrafı incelemeye başladım. Geniş salonun köşesindeki camekân içinde nişanlar, madalyalar, hediyeler vardı. Bu sırada sarayın önünde bir atlı araba durdu ve arabadan inen iki adam telaşla saraya girdi. Hayalimin beni buraya getirmesinin sırrı, bu adamların telaşında olabilirdi. Adamlar, kabul salonunda elleri önlerinde ayakta saygıyla bekliyorlardı.

Bir adam, salonun ortasında derin düşünceler içinde dönüp duruyordu. Onu tanımıştım. Bu mehib adam, Osmanlının dirayetli hükümdarı Abdülhamid Han'dı. Hayalimin beni bu Peygamber sevdalısı hükümdarın

yanına getirmiş olmasına hiç şaşırmamıştım. Onun yakınında olup da mehabetinden ürpermemek elde değildi. Dönemi hep kargaşalar içinde geçmiş olan sultanın, belli ki bir sıkıntısı vardı. Salonun ortasında elleri önünde kenetli, saygıyla bekleyen adamların yüzlerinde endişe hâkimdi. Adamlardan birisinin elinde bir name vardı.

Abdülhamid Han, salonda bekleyen adamlara döndü:

– Demek Fransızlar, hadlerini aşıp Efendimiz Aleyhisselâm'ı küçük düşürücü bir piyesi sahneye koymayı plânlıyorlar ha! Biz öldük mü ki böyle bir küstahlığa cesaret ediyor bunlar?

Bu Peygamber sevdalısı adam, böyle bir olay olur da hiddetlenmez miydi hiç? Ne var ki Avrupa'nın Osmanlı Devleti'ni "Hasta Adam" diye nitelendirdiği bir dönemde bu küstahlığa karşı durmak öyle kolay da değildi.

Hünkârın, sinirden boyun damarları şişmişti. Yeniden öfkeyle odanın içinde dönüp durmaya başladı. Âdeta haykırdı:

– Hemen harekete geçilsin. Derhâl elçilik vasıtasıyla oyunun durdurulması bildirilsin. Aksi hâlde bunun siyasi bir mesele yapılacağı Fransız hükümetine duyurulsun.

– Baş üstüne hünkârım!

Abdülhamid Han'ın bu sert tavrı üzerine Fransızlar, geri adım atmış ve piyesin gösterimini hemen durdurmuşlardı.

Ne var ki kısa bir süre sonra bu kez de piyesin İngiltere'de oynanacağı duyuldu. Hünkâr çok hiddetliydi:

– Demek ortak hareket ediyorlar, diye söylendi.

Hemen emrini verdi:

– Fransız'a yaptığımız uyarının aynısı İngiliz'e de yapılsın.

– Emriniz baş üstüne hünkârım!

İngilizlerden cevap gecikmemişti. İngiliz Hükümeti; böyle bir karar için geç kalındığı, biletlerin satıldığı, esasen böyle bir müdahalenin vatandaşlarının hürriyetlerine tecavüz olduğu karşılığını vermişti.

Haberi duyan Abdülhamid Han'ın rengi değişti, kaşları çatıldı. Bu cevap üzerine âdeta küplere bindi.

– Âlemlerin Rahmet Sultanı'na hakaret edilen bir dünyada saltanatta kalmanın bir anlamı yoktur benim için, diye gürledi.

Son derece kararlıydı.

– Hemen yeni bir ihtar çekilsin!

– Baş üstüne hünkârım!

– Müslümanların halifesi olarak "İngilizler, Peygamberimiz'i karalayıcı hakaretler ediyorlar." diye İslâm Âlemi'ne bildiri göndereceğim! Büyük cihat ilan edeceğim!

Bu uyarı yapıldığı tarihlerde İngiltere, dünyanın en kudretli devleti görünümünde, Osmanlı Devleti ise en zayıf anındaydı. Bu, öylesine bir meydan okuyuştu ki... Bu meydan okuyuşun arkasında kuvvetli bir Peygamber sevgisi vardı.

Bir gün sonra saray görevlisi yeniden huzurdaydı ve yüzünde tatlı bir tebessüm vardı:

– Hünkârım! İngilizler, tiyatro oyununu sahnelemekten vazgeçmişler.

Abdülhamid Han, hemen şükür namazına durdu. Namaz sonrası duasında gözyaşları sicim sicimdi.

– Allah'ım, diyordu. Hâlâ insanların Efendimiz'e karşı saygısızlık yapıyor olmalarından dolayı, vazifesini layıkıyla yapamamış bir kul olarak Senden özür diliyorum. Kâinatı yüzü suyu hürmetine yarattığın Gönüller Sultanı'nın şefaatinden mahrum eyleme bizleri!

Abdülhamid Han'ın, bu içten ve kuvvetli Peygamber sevgisi beni oldukça etkilemişti. Onun, Osmanlı Devleti'ni en zor zamanda otuz üç yıl nasıl idare edebildiğinin sırrını çözmüştüm.

Tarihimiz böylesine Peygamber sevdalılarıyla doluydu. Şimdi hayal gemim beni hangi Peygamber sevdalısının iklimine götürecekti acaba?

İstanbul, 1805

Zaman kervanı, görünmeyen ama ne yaptığını gayet iyi bilen bir kervancı başının kılavuzluğunda beni menzil menzil gitmem gereken yere götürüyordu.

İstanbul'da taze bir bahar havası vardı. İstanbul'a her mevsim yakışıyordu ama bahar daha bir güzel yakışıyordu. Kuşluk vaktiydi. Sirkeci iskelesindeydim. Etrafı dikkatle seyretmeye koyuldum. Hâlâ Osmanlının son dönemleri olmalıydı. Boğaz'ın etrafındaki yapılaşma ve insanların giyimi kanaatimi doğruluyordu.

Böyle zamandan zamana yolculuk yaparken kendimi yüzyıllar sonra şehre inen Ashab-ı Kehf gibi tedirgin hissediyordum. Birisine soru sormam ne mümkün. Bir hayal olduğumun farkındaydım.

Sirkeci İskelesi'nden mahzun bir delikanlının, gül motifli bir sandala bindiğini gördüm. Hemen kendimi delikanlıyla beraber sandala attım. Sandalcı, aceleyle Boğaz'ın sularına vurdu sandalını. Yirmi yaşlarındaki iri cüsseli genç yolcu sandalcıya seslendi:

– Göksu'ya çek kayıkçı!

Zayıf yapılı kayıkçı, müşterisinin mahzun çehresine bakarak var gücüyle asıldı küreklere. Delikanlının yüzünde derin bir hüzün ve matem havası vardı. Kayıkçı, yüzü müşterilerine dönük vaziyette kürek çeke çeke insan sarrafı olmuş gibiydi. Benim gibi o da delikanlının iç sıkıntısını sezmekte gecikmedi. Sessizliği bozmak istedi:

– Hayrola şehzadem, bir derdin var senin?

Delikanlı, kendisiyle sohbet etmek isteyen kayıkçının yüzüne dikkatle baktı:

– Anlatsam ne çare ki efendi, dedi.

– Anlat açılırsın şehzadem. Sonra ben garip bir kayıkçıyım, sırrın varsa da sahile varmadan suya döker öyle çıkarım sahile. Bu, yüzündeki derin hüzün de nedir böyle? Bu kayıkçı nice bilinmez sırları dökmüştür şu sulara, anlat hele.

Delikanlı anlatmaya başladı:

– İçimde derin bir bilinmezlik var kayıkçı. Bahsettiğin hüzün de on üç yaşında yetim kalmış olmamın hüznü olsa gerek. Çocuk yaşımda hayatın yükü altında ezilmiş olmamın hüznüdür. Bilgilerimi, şiirlerimde dile getirdiğimden dostlarımın bana saygısı vardır. Dostlarım bana İzzet Molla demelerine rağmen ben bu isme layık olamamanın üzüntüsü içindeyim. İçimdeki fırtınalardan, sıkıntılardan Allah'tan başka, şimdi bir de senden başka kimsenin haberi yoktur.

Demek bu genç İzzet Molla idi. Bir sırrı vardı ve bu sırrını kayıkçıya söylemediği beli oluyordu. Onun bu hâlini kayıkçı da anlamıştı. Çocuk yaşında yüklendiği aile yükünün altında ezilmiş, daha fazla gücü kalmamış gibiydi. İç sıkıntılarıyla büyüttüğü çaresizliğine, son vermeyi düşünüyormuş gibi bir ruh hâli içindeydi.

Kayık, Kuruçeşme açıklarında dalgaların ahengiyle ilerliyordu. Zamanın, Osmanlının son dönemleri olduğu belli oluyordu. Kıyıdan uzaklaştıkça Topkapı Sarayı'nın muhteşem görüntüsü daha da belirginleşiyordu. Doklardan gelen çekiç sesleri duyulmaz olmuş, sadece Boğaz'ın serin sularının sesi kalmıştı kulaklarda. Kayıkçı, delikanlının bir delilik yapmasından şüpheleniyor olmalıydı ki sürekli onunla konuşuyordu. Bir yandan da kürekleri hızla çekiyordu. Bir an önce karşı kıyıya varmak istiyordu sanki.

Kıyıya çok yaklaşmış, zarif yalıların yakınından geçmekteydik. Birden, kıyıdaki zarif yalıların birisinin penceresinden tok bir ses duyuldu:

– İzzet Molla Efendi! Hele bir kıyıya yanaşıver.

Cumbalı yalısının penceresinde birisi ona sesleniyordu. Adam, okuduğu divanda geçen bir beyitin anlamına takılmıştı. Kayıktaki gencin, şiir dünyasında adı sık duyulan İzzet Molla olduğunu fark etmişti.

Adam:

– İzzet Molla Efendi! Seni bana Allah gönderdi. Bir müşkülüm var ki derdimin dermanı sendedir.

Kayık, kıyıya doğru iyice yaklaştı. İzzet Molla kayıkçıya söylendi:

– Kayığın parasını ben veriyorum o değil. Sen kıyıya yaklaşmadan yoluna devam et.

Yalıdaki adam vazgeçmedi. Elindeki divanı göstererek:

– Bu divanda bir mısra var ki işin içinden çıkamadım, dedi.

İzzet'in dudaklarında "Şu âdemin derdine bak!" düşüncesiyle olacak, alaycı bir tebessüm beliriverdi. Dudaklarından şu mısralar döküldü:

– Tabib-i hâzıkı bul da ilaç kolaydır.

Yani diyordu ki: "Sen derdinin dermanı için, işinin ehli bir doktoru bul, gerisi kolaydır."

Kendi derdi dağlar aşkınken başkasının derdine ilaç olacak gücü kendisinde görmüyordu. Oysa yalısının penceresinden bu sözü duyan adam, onun şairliğine vurulmuştu. Adam, hemen bir çırpıda kıyıya vardı. Yalvar yakar İzzet Molla'yı yalısına davet etti. İzzet Molla, çaresiz adamın teklifini kabul etti. Biraz da mahzunluğun verdiği kafayla beyti rindâne bir tarzda izah etti.

Adam, İzzet Molla'ya gördüğü rüyayı anlattı ilkin:

– İzzet Efendi, dedi. Dün gece rüyama Efendimiz Aleyhisselâm girdi. Bu beytin hikmetini Efendimiz'e (sallallahu aleyhi ve sellem) sordum ilkin. Seni söyledi bana. "Ümmetimden İzzet müşkül içinde. Onun ilacı sende, senin ilacın onda." dedi. Sen mübarek bir adamsın İzzet Efendi!

İzzet Molla'nın rengi değişti birden. Gözünden yaşlar sağanak sağanak akıp durdu. Ellerini dizlerinin üzerine koydu:

– Efendi, dedi. Benim kayığa binmekteki maksadım, intihar etmek içindi. Şimdi sen, Âlemlerin Efendisi'nin müjdesini sunuyorsun bana. Bu ne mutluluk. Allah,

beni sizin sesinizle selametli bir kıyıya ulaştırdı. Bu şiirin manası da bizim hâlimizde gizli. Benim derdimin dermanı, Efendimiz Aleyhisselâm'da gizli.

Kayıkçının ve yalı sahibinin yüzüne şaşkınlık yapıştı. Kayıkçı atıldı söze:

– Şehzadem, sende bir hâl olduğunu anlamıştım zaten. Bunun için söze tuttum kendimi. İnsan sarrafı olduk artık.

– Allah razı olsun Efendi! Sen beni söze tutmasaydın belki ben deryanın ortasında kendimi atardım.

Kayıkçı, yalı sahibinden hatırı sayılır bir bahşiş alarak oradan ayrıldı.

Yalı sahibi, İzzet Molla'yı bir gün sonra Galata Mevlevîhanesi'ne götürdü. Bu adam, hem Mevlevî hem de Saray'a yakın bir adamdı. O günden sonra, İzzet Molla'nın hayatında yeni bir sayfa açıldı. Takdir-i İlahi, onu selametli bir kıyıya ulaştırmıştı. Çünkü yalıdaki adamın vesilesiyle Mevlevîliğe adım attı, burada Efendimiz Aleyhisselâm'ın sevgisiyle donandı. Avlusu güllerle kaplı Mevlevi dergâhında, gül kokan bir gönül adamı oldu İzzet.

Şairliği yalnız dilinde değil gönlünde yaşıyordu artık. Tavırlarında derin bir saygı ifadesi vardı. Şiir yazarken kendinden geçiyor, sanki dış dünyayla irtibatını koparıyordu. Çünkü hep Gül'ü yazıyordu.

O güzellikle kısa sürede yıldızı parladı ve kendisi de bir Mevlevî olan padişah II. Mahmud'un sevdiği, fikir danıştığı has adamlardan birisi oldu.

Bu gönül adamının genç yaşta vefat ettiğini bilmek benim için ne de hüzünlüydü. Demek Allah öyle takdir etmişti. O aslında bu derin Peygamber sevgisiyle, sevdiğine erken kavuşmuştu demek daha doğru olsa gerek...

İstanbul, 1787

Yine bahardı ve yine İstanbul'daydım. Yine Osmanlı dönemindeydim. Galata Kulesi'nin yakınındaydım. Hangi zamanda olduğumu kestirmek için etrafı dikkatle incelemeye başladım. Taş döşeli, dar sokaklarda gezinirken içim daraldı. Etrafta kiliseler vardı. Burasının benim bildiğim İstanbul'dan başka bir havası vardı. Denizi görmek arzusuyla ilerledim.

Akşam, elini kulağından almıştı. Önümden yürüyüşüyle şüphe uyandıran biri geçiyordu. Adımlarında bir tedirginlik vardı. Deniz hevesimi erteleyip hemen adamın peşine takılıverdim. Burada olmamın bir hikmeti vardı elbette. Adam, yüksek duvarlı, geniş ahşap kapısı aralık duran bir yapının önünde durdu. Bu yapının, buradaki diğer binalardan farklı bir mimarisi vardı. Kapısına

dikkatle baktım, üzerindeki yazıları okudum. Burası bir dergâhtı. Galata'daki meşhur Mevlevî dergâhını duymayan mı vardı. Evet, burası o meşhur Mevlevî dergâhı olmalıydı. Kiliselerin arasında sıkışmış bu Mevlevîhane, İslâm'ın hoşgörüsünü yansıtıyordu. Dergâhın içinden gelen ney sesi, âdeta ruhumu bir mıknatıs gibi kendisine çekmeye başladı.

Adam da aynı şeyleri mi hissediyordu nedir, etrafı kolaçan ettikten sonra yavaşça dergâhın iç avlusuna süzüldü. Adamla beraber hemen ben de içeri girdim.

Mevlevîhane'nin avlusu ıhlamur kokuyordu. Parke döşeli avlu meydanındaki manolya ağacı ve avlu duvarının kenarında açmış olan kırmızı güller, buraya sırlı bir hava veriyordu. Ahşapla mermerin uyum sergilediği bu mekânda, dış dünyadan çok farklı bir atmosfer vardı. Adamın peşindeydim. Kemerli bir kapıdan içeri girdiğimizde sağdaki çeşmenin şırıltısı, soldaki çilehanenin sessizliğini dövmekteydi. Bu manzara, ölümle hayatın sırlı gerçeğini anlatır gibiydi.

Adamın tavırlarından, buraya ilk defa geldiği belli oluyordu. Önünden geçtiği bir derviş, saygıyla eğilerek adamın gireceği yerin kapısını işaret etti. Adam, sanki beklenilen değerli bir misafir gibiydi veya dergâha gelen herkese böyle davranılıyordu.

Mermer basamaklarla döşeli girişten sonra, gıcırtılı ahşap basamaklara yöneldi. Önümüze sema meydanı

ve sazende mahfili çıktı. Meydanda sema' talimi yapan birkaç canın kendinden geçmiş hâlleriyle, tennurelerin ahenkli nameleri yine hayat ile ölümü anlatıyordu sanki.

Adamın peşinden, üst kattaki şeyh dairesinin önüne çıktım. İçerideki kişiyi tanımakta zorluk çekmedim. Bu orta boylu, dolgun yanaklı, simsiyah sakalı ve vakur duruşuyla hüsn-ü zanları üstüne çeken otuz yaşlarındaki adam, Şeyh Galib'ti. Çünkü onun hakkında çok şey biliyordum.

Hayalimin beni neden bu zamana getirdiğini anlamıştım. Galib Dede namıyla tanınan şeyh, derin bir aşkın ve Peygamber sevgisinin adamıydı. Şimdi, 19. yüzyılda olduğumu da anlamıştım.

Galib Dede, postuna oturmuş etrafındaki canlara sohbet ediyordu.

Odaya el pençe giren adamı görünce sohbete ara verdi. Bakışındaki vakar ve duruşundaki heybet, beni etkilemişti:

– Buyur efendi, dedi.

Öyle ya beni görememişti. Bu tekil sesleniş, bana, yeniden görünmediğimi ve sadece bir hayal olduğumu hatırlattı. Adam, tedirgin ve çekingendi. Yere bakarak meramını iletmeye çalıştı:

– Şeyhim izin verirseniz ben…

Adam mırıldanırken Galib Dede, yanındaki bir dervişe seslendi:

– Bu canı götür, önce karnını doyur. Sonra da bir urba elbise giydirin.

Daha sonra sohbetine kaldığı yerden devam etti.

– Varlığın özü aşktır, diye girdi söze. Âdemoğlu, mutlak varlık olan Allah'tan geldik, tekrar O'na döneceğiz. Halik-ı Rahim, varlığı yaratmadan önce bir nur yarattı. Bu yaratılan ilk nur, yaratılan her varlığın özünü meydana getirdi. O nur, Muhammed Aleyhisselâm'ın nuru idi. Sonra, varlıkla beraber âdemoğlu ve ruhlar yaratıldı. Ve yaratılan ruhlara soruldu: "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" Bu soru üzerine bütün ruhlar hep birden seslendiler: "Sen bizim Rabbimizsin." Sonra, o nurdan kâinat yaratıldı. Gökler ve içindeki gezegenler dönerek var oldular. İşte bu gerçekten dolayıdır ki kâinattaki her bir nesne, yaratılış özleri aşk olduğu için aşkla dönerler. İşte biz Mevlevîler de bu gerçeği ifade etmek için aşkla döneriz. Bu aşk, Muhammedî bir aşktır. Ve biz varlıklar, aşkımızı Efendiler Efendisi'nin varlık sebebi olan aşktan almışızdır. Hâl böyle iken O Sevgililer Sevgilisi'ni sevmemek ne mümkün?

Galib Dede'nin sözleri beni mest etmişti. Uzun uzun dinledim onu. Cennet bahçelerinde geziniyormuş gibi oldum. Biraz sonra, peşine takılıp Mevlevîhane'ye beraber

girdiğim adamı getirdiler. Üzerindeki külhanbeyi elbiselerini çıkarmışlardı. Adam, onların arasında olmayı kabullenmeye hazır görünüyordu. Diz kırıp oturdu.

Galib Dede birden doğruldu. Namaz vaktinin yaklaştığını hatırlattı. Hep beraber mescide geçildi. Dergâhtaki bütün canlar, aralarına yeni gelen adamı da alarak saf tuttular.

Galib Dede'nin dergâhtaki canlarla beraber kıldığı namaz, beni bir hayli etkiledi. Namaz esnasında sanki cennet bahçelerinde geziniyormuş gibiydik. Namazı takip eden salâvat-ı şerifeler, beni hâlden hâle koymuştu.

Namaz sonrasında canlar, karşısında diz kırıp oturdular yeniden Galib Dede'nin. O da önündeki kitabı açtı, kaldığı yerden öğrencilerine sohbet etmeye başladı:

– Rabbimiz, Muhammed Aleyhisselâm'a, "Sen olmasaydın ey Habibim, âlemleri yaratmazdım." diyor. Bundandır ki bütün sevgilerin kaynağında ilahi bir yön vardır. Yani kâinatın yaratılış sebebi sevgidir. Sevgilerimiz ilahi olmazsa şeytanî olur, nefsanî olur.

Galip Dede, ortadaki mangalın közlerini maşayla karıştırdı:

– Şimdi içinizdeki sevgileri düşününüz. İçimizdeki şeytanî olmayan her sevgide Muhammed Aleyhisselâm'ın sevgisinden bir parça vardır. Onun için kalbinizde bir sevgi varsa, önce içinizdeki Muhammed Aleyhisselâm sevgisine

bakınız. Eğer Muhammed Aleyhisselâm'ın sevgisi içinizde yoksa kalbinizdeki diğer sevgiler nefsidir, şeytanîdir. Bu sevgiler, insanın başını belaya koyan sevgilerdir.

Peşine takılıp dergâha girdiğim adam, utana sıkıla ayağa kalktı:

– Efendim, dedi. Ben edep erkân pek bilmem. İçimdekileri söylemeden edemeyeceğim. Sözleriniz doğrusu içime pek işledi. Bugün buraya sığınmamın sebebi, bir beladan kaçıp kurtulmak içindi. Ben Kastamonuluyum. Sevdiğime dil uzatan birisini yaraladım ve memleketimden kaçmak zorunda kaldım. Kanlılarımdan kurtulmak için İstanbul'a geldim. Günlerce dışarıda kaldım. Hâlim perişandı. Dergâhınızın kapısını açık görünce, hem kanlılarımdan emin olmak hem de karnımı doyurup sıcak bir yer bulmak gayesiyle buraya geldim. Bunca yıl, Peygamber sevgisinden gafil bir hayatım oldu. Şimdi düşünüyorum da eğer ben O Kâinatın Efendisi'nin sevgisini içimde taşısaydım bütün bunlar başıma gelmezdi. Demek Efendimiz Aleyhisselâm, sevgisiyle de insanları belalardan korumakta. Meğer ben, bu zamana kadar ne de çok yanılmışım. Meğer sahte sevgilerin peşinde ömrümü heba etmişim. Bugüne kadar başımın beladan kurtulmamasının sebebi, gerçek sevgiden uzak kalışımmış meğer. Beni buraya Allah getirdi. Şükür ki ölmeden bunları duymak, bilmek nasip oldu. Bundan dolayı Rabbime hamd ederim. Lakin günahlarım…

Adam, hıçkırarak ağlamaya durdu. Galib Dede, sakin bir şekilde onun sakinleşmesini bekledi. Sanki adamın, bunları hissettiğini ve bu sözleri söyleyeceğini biliyormuş gibiydi. Adamın biraz teskin olduğunu görünce söze girdi:

– Bu kapı umutsuzluk kapısı değildir. Allah aşkının, Resûlullah aşkının olduğu bir kalpte umutsuzluk olmaz. Allah'tan ümidini kesme. O'nun affedemeyeceği günah yoktur. O, merhameti sonsuzdur. Yeter ki işlediğimiz günahları, bir daha tekrarlamayacağımıza gönülden tevbe edelim.

Kastamonulu külhanbeyi Galib Dede'nin eline sarıldı önce, sonra mahcup ama ümitli onu dinlemeye koyuldu.

Galib Dede, son kez öğrencilerine yazdığı naattan şu mısraları okudu:

– Sen Ahmed ü Mahmud u Muhammed'sin efendim
Hakk'tan bize Sultan-ı müeyyedsin efendim.

Benim de içimden genç yaşına rağmen böylesine derin bir tefekkür ve güçlü bir iman sahibi olan bu kalem ve gönül adamının elini öpmek geldi. Ama ona ulaşamadım. Hayal olmak böyle durumlarda bana acı veriyordu.

Galib Dede'nin Rabbi'ne, yani sevdiğine, genç yaşta ulaştığını biliyordum. Ardından bir fatiha okudum ve Mevlevî dergâhının o huzur veren ikliminden saygıyla ayrıldım.

İstanbul, 1755

Zaman değişse de mekân değişmiyordu ve ben hâlâ İstanbul'daydım. Topkapı Sarayı'nın avlusunda buldum kendimi. Sarayı daha önce bir gezi esnasında görmüş ve çok etkilenmiştim. Sarayın içinde canlı bir hayatın yaşanıyor olması, çok heyecan vericiydi. Yaşadığım dönemde, Arkeoloji Müzesi'nin olduğu yerde bulunan III. Mehmed Köşkü'nde bir merasim yapılıyordu. Padişah, muhteşem kaftanı ve başında kavuğuyla tören alanındaydı.

Tiz sesli bir cazgır, tören alanında hazır bulunan bazı devlet görevlilerini padişaha takdim ediyordu.

– Devletlü padişahımız! Surre-i Hümayun'un âdet olduğu üzere, recep ayının on ikinci günü olan bu gün, zat-ı şahanelerinizin izniyle yola revan olma zamanıdır. Şimdi tören alanında hazır bulunanları zikrediyorum.

Anladığım kadarıyla devlet erkânının tamamı oradaydı. Mesleği zikredilenler, padişahın huzurunda saygıyla eğilip etek öpüyor ve tekrar yerine dönüyordu. Şimdi anlamıştım. Bu, Surre Alayı'nın gönderilme töreniydi. Tören, müthiş bir devlet ciddiyetiyle yapılıyordu. Bu ciddiyet ve önem, Osmanlıdaki Peygamber sevgisi ve Efendimiz Aleyhisselâm'a verilen değerin bir göstergesiydi.

Bu tören anı, benim tarihteki en merak ettiğim anlardan biriydi. Zira Osmanlı, her yıl törenlerle Hicaz'a gitmek üzere Surre Alayları çıkarırdı. Surre, Mekke ve Medine ahalisine, mukaddes yerlerin ve hac yollarının emniyetini sağlayan Mekke şeriflerine gönderilen para ve değerli eşyalara verilen isimdi. Bu para ve eşyaları götüren kafileye de Surre Alayı denilirdi. Alay, İstanbul'dan hac kafilesiyle birlikte yola çıkardı.

Dikkatimi tekrar merasime yöneltmiştim. Bir kafile, Efendimiz Aleyhisselâm'ın makamına ancak bu kadar muhteşem bir törenle uğurlanırdı. Padişah, Kubbe-i Hümayun'a yerleştikten sonra çadıra Surre Keseleri getirildi ve sayıldı. Surre Defterleri ve Surre Keseleri, padişah mührü ile mühürlendikten sonra Dârü's Saâde Ağası, Mekke Şerif'ine gönderilen mektup ve Nâme-i Hümayun ile birlikte bunları Surre Emini'ne teslim etti.

Harameyn'e gidecek ekip padişahın önüne dizildi. Bütün herkes sanki Efendimiz Aleyhisselâm'ın huzurundaymış gibi saygıyla ayakta duruyordu. Bu sırada imamlar Kur'ân'dan bazı sûreleri, müezzinler Mevlid-i Şerif'ten Nâtı Nebevî'yi okumaya başladılar. Mevlid'in ardından dualar edildi. Daha sonra devlet görevlileri, rütbelerine göre sıraya dizilerek Surre Alayı'nı, Topkapı Sarayı'nın Hastalar Kapısı'na kadar uğurladı.

Merasimin, Surre Alayı saraydan çıktıktan sonraki kısmı da muhteşemdi. İstanbul sokaklarında harikulade ve etkileyici tarzda devam etti. Ben de neşe içinde alayın peşindeydim. Surre Alayı'nın peşinde, çalgıcı ve eğlendirici elli altmış kişilik bir ikinci kafile dolaşıyordu. Kimileri, neşe içinde bu heyecana ortak olurken kimi heyecanını gözyaşı dökerek ifade ediyordu. Aslında törenin en etkileyici hâdiseleri burada cereyan etmeye başladı. Bazı insanların hıçkıra hıçkıra ağlamaları gözümden kaçmamıştı. Bembeyaz sakallı, gözlerinden süzülen yaşlarla yanakları pespembe olmuş bir ihtiyarın yanına sokuldum. Titrek dudaklarından belli belirsiz kelimeler dökülüyordu. "Ya Resûlulah! Ya Resûlullah! Seni ziyaret etmek bu acize nasip olmadı!" diye gözyaşı döküyordu.

Surre Alayı'nın geçişini büyük bir hürmetle seyreden ahaliye daha bir dikkat ettiğimde ihtiyarlamaya yüz tutmuş herkesin neredeyse ağlamakta olduğunu fark ettim.

Hepsinin yüreği sevgiliyi ziyaret edememenin ve belki bir daha edemeyecek olmanın hüznüyle yanıyordu. Evlerin dış kapılarına, sandallara, cumbalı pencerelerin camlarına bunca gül motifi yapılmasının sırrı, bu gözyaşlarındaydı.

Surre Alayı, saraydan çıktıktan sonra Alay Köşkü altından Hocapaşa ve Bahçekapısı üzerinden Kireç İskelesi'ne gitti. Orada dualarla hazır bekleyen çekdiriye (Osmanlı Donanması'nda bulunan, kürekli ve yalnızca yardımcı amaçlı kullanılan bir tür savaş gemisi) kondu. Surre Alayı çekdiri ile bugünkü Harem iskelesinin olduğu yerden Üsküdar'a çıktı. Meğer buraya, Harem-i Şerif'e bağlı olan ilk kara parçası olduğu için Harem denilmiş.

Alayın buradaki hareket noktası, Üsküdar Kadıköy arasındaki İbrahim Ağa Çayırı idi. Surre Alayı'nda bulunanlar, akrabalarına burada veda ettiler ve dualarla uğurlandılar.

Biliyordum ki Surre Alayı, kutsal topraklara doğru ilerlerken geçtiği yerlerde daha nice ihtişamlı merasimler yapılacak, Surre hediyeleri yüklü yeni yeni katırlarla birlikte hacı adayları da bu kafileye katılacaktı. Alayın, Anadolu'dan geçtiği her yerde muhteşem hacca uğurlama törenleri yapılacaktı.

Biliyordum ki bu alayla gönderilen hediyeler, Efendimiz Aleyhisselâm'ın beldesinde yaşayan nicelerini sevindirecek ve bu kervanla gönderilen paralar da Harem-i

Şerif'in masraflarında kullanılacaktı. Osmanlıyı da yüce kılan bu değerlerdi.

Bunca ihtişamlı bir törenin ardında yatan gerçek, sınırı olmayan Peygamber sevgisiydi. Resmi kisveli bir törene halkın bunca ilgi göstermesi, gösterilere heyecanla katılması Peygamber sevgisinin toplumun hayatına ne denli nüfuz ettiğini gösteriyordu.

Surre Alayı'na katılıp ben de Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yaşadığı beldelere gitmek bir an önce o havayı solumak istiyordum. Ne var ki kafile, şehri terk ederken hayalim İstanbul'a yapışıp kalmıştı. Kafile, hayal ufuklarımda kaybolurken benim İstanbul'da kalmış olmam burada Peygamber sevgisine dair şahit olacağım başka hâdiselerin yaşanacağını gösteriyordu.

İstanbul, 1755

Boğaz'da, pala bıyıklı bir sandalcının küreklerini çektiği gül motifli bir sandalla Sirkeci'ye gidiyordum. Karşıda, dua eden bir elin parmakları gibi gökyüzüne uzanan minarelerin üzerine henüz güneş yeni doğmuştu. Bu berrak güneşli ilkbahar sabahında, Boğaz'ın suları da bir o kadar berraktı. Güneşin ilk ışıkları suların üzerinde kırılıyor, sular kristal bir hâl alıyordu. Cennet ırmağında, saltanat kayığındaydım sanki.

Boğaz'ın akıntısına dalıp gittim bir an. Sular, Marmara'ya yani güneye akıyordu. Diğer bir ifadeyle kıbleye doğru akıyordu. Fuzûli'nin Su Kasidesi'ni hatırladım o an. Şair, Dicle Nehri'nin Bağdat ortasından güneye doğru akışını, nehrin sularının Peygamber'e olan aşkına yoruyordu. Bu öyle bir aşktı ki su, başını taştan taşa vurarak

Sevgili'nin ayağının dibine doğru akıyordu. İşte Boğaz'ın suları da güneye, yani Efendimiz Aleyhisselâm'a âşıkmış gibi O Sevgili'nin ayağının dibine doğru akıyordu. Aslında öyleydi de. Bütün âlem O Sevgililer Sevgilisi'nin yüzü gözü hürmetine yaratılmamış mıydı? O hâlde bütün varlığın O Sevgililer Sevgilisi'ne âşık olmasından daha tabiî ne vardı ki!

Ben, Peygamber sevgisini insanların sinelerinde arıyordum ve onların sinelerindekine şahit oluyordum. Ya, canlı ve cansız diğer varlıkların dilini bilebilseydim? Kimbilir onların da nice sevgi ifadeleri vardı. Su, aslında hâl diliyle şöyle diyordu: "İşte ey insan, ben sana ne kadar lazımsam Âlemlerin Sevgilisi Muhammed Aleyhisselâm da bütün varlığa o kadar lazımdır."

Sandalcının tok sesiyle kendime geldim:

– Haydi, geçmiş olsun!

Sirkeci İskelesi'ne gelmiştik. Sandaldan inenlerin peşine takılmayı düşündüm. Sonra, Yenicami'ye doğru yöneldim bir an. Demek hayalimin peşinde olduğu kişiler sandaldakiler değildi. Nasıl olsa hayal kılavuzum beni gideceğim yere götürecekti. Caminin yanından Haliç sırtlarına doğru yöneldim ve şehri dolaşmaya başladım. Değişen bir şey yoktu. Surre Alayı'nın gönderildiği zamandan çok da uzaklaşmamıştım. Bunu, İstanbul'un ahvalinden anlayabiliyordum.

Surre Alayı'nı uğurlarken ihtiyarların gözyaşları beni çok etkilemişti. Bu dönemin ahalisinin hayatını merak ediyordum. Aslında İstanbul'un bu dönemdeki her hâlini merak ediyordum. Bu dönemde İstanbul'da dolaşmak büyülü bir duyguydu. Osmanlının ihtişamını henüz kaybetmediği yıllar olmalıydı. Adım başı rastladığım; yatır, çeşme, camiler yolculuğumu daha bir mistik kılıyordu. Kim bilir bu zamana kadar bu koca şehirde kaç yangın, kaç ölüm, kaç sefer, kaç geri dönüşsüz hasretlik yaşanmıştı.

Gökyüzü kurşunî bulutlarla kaplıydı. Eski, yıkık avlu tarhlarının ardından sarkan dallar, sararıp dökülmeye durmuştu. İstanbul; ihtiyar bir pirî faninin yüzü gibi yaşlı, nurlu, rahmaniydi.

Haliç'e hâkim bir mahalleye geldim. Mahallenin sıcaklığı beni kendine bir mıknatıs gibi çekmişti. Ahşap, cumbalı evlerin önünde bir meydan çeşmesi vardı. Büyükçe bir erguvan ağacı, sararmış dallarını çeşmenin üzerine yaslamıştı. Hemen ileride mahalle medresesinden çıkan çocukların cıvıltısı, mahalleyi bir anda sarıvermişti. Satıcıların sesleri, mahalle kadınlarının ve çocukların seslerini bastırıyordu. Fakir ama sıcakkanlı insanların yaşadığı bir semtti burası.

Zamanın ritmi hayalimde sanki beni bir masal âlemine getirmişti. Şu hayal âlemi ne muhteşemdi. Mekânların ana

motifleri yerinde dururken, nesiller bir anda değişiveriyor ve her şey bir anda hayal oluyordu. Örneğin, Boğaz'ın iki yakası ne kadar değişirse değişsin, ne kadar yağmalanırsa yağmalansın Boğaz'ın kendisi değişmiyordu.

Ahşap, cumbalı bir evin önünde takılıp kalmıştım. Bir müddet durup öylece etrafı seyre koyularak bir işaret aramaya başladım. Evlerin yapısından ve insanların giyim kuşamından on sekizinci yüzyılda olduğumu anlamıştım. Aylardan Ramazan olduğu belliydi. Sokaklardaki insanlarda bir Ramazan telaşesi vardı. Akşam, elini kulağına almak üzereydi ki cumbalı evlerden Muhammediyeler okunmaya başlandı. Biliyordum ki Osmanlı döneminde Ramazan'larda her yerde Muhammediyeler okunurdu. Böylece Peygamber sevgisi yüreklerde daha yoğun hissediliyor olmalıydı.

Hava iyice soğumaya yüz tutmuştu. Sokaktaki insanlar bir an önce kendilerini eve atma, iftara yetişme telaşındaydı. Evler gölgelerinden sıyrıldıktan sonra akşam ezanı okundu ve sokaklarda kimseler kalmadı. Ben de bir yere gitmeliyim diye düşünüyordum. Burada olmamın hikmetini anlamak için etrafı daha dikkatle izlemeye başladım.

Biraz sonra sakallarına yeni yeni ak düşmüş, orta yaşı aşmış, yüzünde kederli bir görüntü olan bir adam yanımda soluklandı. Kendisi gibi işten geç gelen komşusunu selamladı. Hemen önünde durduğum cumbalı evin kapısını vurdu. Geniş kapı içerden gıcırtıyla açıldı.

Adamın hâli beni etkilemişti. Hikmet burada olsa gerek düşüncesiyle adamla beraber içeriye daldım.

Durgun bir selamla girdi adam evine. Yerde, fakir bir iftar sofrası vardı. Bir karı bir kocaydı ev halkı. Ağızlarını bıçak açmıyordu.

Sabah, tan yeri ağarmaya yüz tutarken cumbalı evin penceresinden İstanbul'u seyre koyuldum. Şiddetli lodos Boğaz'ın sularını dalgalandırıyor, gül motifli sandallar suya açılmaya cesaret edemiyordu. Haliç'deki bütün kayıklar, sanki Haliç'in girişine zincir vurulmuş da mahpus kalmışlardı.

Sabahın seherinde ibiğini oynata oynata öten horozlar, sahile vuran dalga sesleri ve ağaç dallarında uğuldayan rüzgârın sesinden başka ses yoktu. Yalnız tabiatın sesi duyuluyordu. Bütün evlerin perdeleri çekiliydi.

Adam oturma odasına geldi, sabah namazını kıldıktan sonra pencerenin kenarındaki rahlenin başına geçti. Kitab-ı Mubin'i saygıyla açtı ve Kur'ân tilavet etmeye durdu. Hüzünlü bir ses tonuyla uzun süre Kur'ân okudu. Sonra, önündeki kitabı saygıyla yavaşça kapadı. Kitabı göğsüne bastırdı, üç defa öpüp alnına götürdü ve yüksekteki yerine koydu.

Sonra pencereye yöneldi, Haliç'teki kayıklara ve Boğaz'ın hırçın dalgalarına baktı. Dudaklarından kederle şu sözler döküldü:

– Bilsem ki günah olmayacak, şu hırçın dalgaların arasında ölüm, benim için en güzel kurtuluş olurdu şimdi.

Doğrusu çok meraklanmıştım. Adamın kim bilir ne derdi vardı. İnançlı, düzgün bir insan olduğu her hâlinden belliydi. Ama bu kafa karışıklığı da neydi böyle! İnançlı insan, hiç intiharı düşünür müydü?

Biraz sonra hanımı girdi içeri. Yavaşça adamın yanına yaklaştı. Adam, gözlerini dışardan ayırmadı. Kadın elini adamın omzuna koydu.

– Bu kadar kendini helak etme efendi, dedi. İflas ettiysen bu dünyanın sonu değil ki. Her şeyin bir çaresi bulunur. Rabbim kullarını her daim darda koymaz. Bu günler de gelir geçer. Şu âlemde nice fakir var. Say ki hiç varlıklı olmadık. Fakirlikle imtihan oluruz bundan sonra. Ne olur artık kendini daha fazla hırpalama.

Adam, eşinin eline muhabbetle dokundu. Teşekkür etti. Gözlerini yine uzaklara dikti:

– Her şey bir yana hatun, dostların kapılarının yüzüme bir bir kapanması yok mu, en çok da o yaraladı beni.

– Herkes konumunca imtihan olmakta değil mi efendi. Allah seni fakirlikle, onları da vefalarıyla imtihan etmekte.

O gün İstanbul soğuğunda adamın peşinde, kâh Haliç kıyılarında kâh hışımlı dalgalar eşliğinde Boğaz sahilinde gezip durdum.

Adam, o gece yatsı namazı sonrasında erkenden istirahata çekildi.

O gece lodosun tesiri biraz kırılmıştı. Sabah namazı sonrasında, gece gördüğü bir rüyayı heyecanla hanımına anlatmaya başladı:

– Hatuncuğum bu gece rüyamda kimi görsem iyidir?

– Hayırdır inşallah efendi, kimi gördün ki?

– İki Cihan Serveri Efendiler Efendisi Peygamberimiz'i gördüm hatun.

– Eee anlat hele efendi, nasıl gördün?

– Hani derler ya Efendiler Efendisi'ni rüyasında gören kişi, ne dilerse olurmuş, diye. Ben de O'nu rüyamda görünce sıkıntımı ilettim ve O'ndan yardım istedim. Peygamberimiz, gül çehresiyle bana baktı. "Git Ali Paşa'ya benden selam söyle, sana yüz altın versin." dedi.

– Eee!

– Ben, "Ya Resûlullah! Ben Ali Paşa'ya selamınızı iletir, bana yüz altın vermesini emrettiğinizi söylerim ama bana inanmaz ki." dedim.

Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) de şöyle buyurdu:

– Sana inanması için ben sana belge vereceğim. Ali Paşa bana her akşam yüz salâvatı şerife okurdu, ama geçen perşembe akşamı okumadı. Bunu ona söylersen sana inanır, dedi.

– Sonra?

– Sonrası yok, hepsi bu kadar.

– Öyleyse ne duruyorsun var git saraya derdini anlat.

– İyi de hatun, koca sadrazam benim gibi sıradan müflis bir esnafı ya huzuruna almazsa?

– Efendi bu rüyada bir hikmet vardır. Hem duymaz mısın, sadrazam Hekimoğlu Ali Paşa takvalı adammış. Peygamber sevdalısı, mübarek bir kişiymiş. Sarayda divan kurup, naatı şerifler okuturmuş. Var, zaman kaybetmeden git saraya.

Adam heyecanlıydı. Cesaretini topladı. Yerinden doğruldu. Heyecanla dışarı çıktı.

Adamın peşine takıldım hemen. Haliç sırtlarındaki dar sokakları tırmanıp Beyazıt Meydanı'na, oradan da Sultanahmet Meydanı'na geldi. Ayasofya Camii'ni geçip sarayın kapısına yöneldi. Kapıda derdini anlatıp görüşme isteğini iletti.

İsteği kabul görmüş olacak ki bir müddet sonra saraya alındı. İç avluyu geçip doğru sadrazam Ali Paşa'nın huzuruna çıkarıldı. Doğrusu bu işin bu kadar kolay olacağını düşünmemişti. Bu, olsa olsa gördüğü rüyanın kerametiydi. Ali Paşa'ya rüyasını heyecanla anlattı.

Ali Paşa, adamı dikkatle dinlemişti. Yüzündeki ifadeden adama inanmadığı anlaşılıyordu. Adam bir an telaşlandı. Rüyasında bu anın tedbirini almıştı. Hemen Peygamber Aleyhisselâm'ın verdiği belgeyi öne sürdü:

– Efendim zaten ben, bana inanmayacağınızı Efendimiz Aleyhisselâm'a söyledim. O da bana bir belge verdi. Siz, her gece Efendimiz Aleyhisselâm'a yüz salâvatı şerife okuyormuşsunuz, ama geçtiğimiz perşembe akşamı okumamışsınız.

Ali Paşa birden ayağa kalktı. Tuhaf bir hâle bürünmüştü. Düşünerek etrafında dönmeye başladı.

– Hakikaten de o gece salâvatı şerife okumadım.

Ali Paşa'nın sesi titriyordu. Gözleri doldu. Ellerini yüzüne kapatarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. O koca gövdeli adam iki büklüm olmuştu. Sanki içindeki volkan kabarıp kabarıp geliyordu. Gözyaşları yanardağ zirvesinden süzülen lav misaliydi. Oradakiler, sadrazamın bu hâline şaşırıp kalmışlardı. Belki herkes onun Peygamber sevdalısı olduğunu biliyordu, ama böylesine

dışa vurmasına ilk defa şahit oluyorlardı.

Biraz teskin olduktan sonra adama seslendi:

– Peki, O İki Cihan Nuru Peygamber Aleyhisselâm sana ne söyledi ise aynen tekrarla, dedi. Adam, rüyasında duyduğu sözleri tane tane tekrarladı:

– Ali Paşa'ya benim selamımı söyle, sana yüz altın versin.

– Bir daha söyle!

Sadrazam Ali Paşa, Peygamber Aleyhisselâm'ın sözlerini adama yedi defa tekrarlattı. Efendimiz Aleyhisselâm'ın sözlerinin her tekrarlanışında sanki içinden bir şeyler kopuyormuş gibi gözlerini kapıyor, hâlden hâle giriyordu.

Adam, Efendimiz Aleyhisselâm'ın sözlerini her tekrar edişinden sonra sadrazamın inanıp inanmadığını anlamak için dikkatle yüzüne bakıyordu. Ali Paşa'nın sözleri tekrar ettirmesi karşısında, kendisiyle alay edildiğini düşünmeye başlamış olacak ki hüzünlenmiş, yüzü gerilmişti.

Ali Paşa gözlerini açtı, adama muhabbetle baktı ve seslendi:

– Sana Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) her selamı için yüz altın vereceğim. Yedi defa tekrarlattım yedi yüz altın eder.

Sonra etrafındakilere döndü.

– Tiz bu âdeme yedi yüz altın akçe verile!

Peygamber aşığı bu iki farklı insanın muhabbet seremonisi beni mest etmişti. Akşam elini kulağından almıştı. Yine lodos esiyordu ve ben hayalimin lodosuna kapılıp oradan uzaklaştım.

Kayseri, 1670

Niğde-Kayseri arasındaki bir handa, yanan ocağın başına bağdaş kurup sohbet eden kalabalığın arasında buldum kendimi. Sarıklı, asil duruşlu, işlemeli kaftanıyla dikkat çeken orta yaşlı birisi anlatıyor, diğerleri merakla onun ağzının içine bakıyorlardı. Yanan ocağın alevleri yüzlerde kıpırtılı şekiller bırakıyor, adamın anlattıklarını daha etkili hâle getiriyordu.

Adam, önündeki kahveden bir yudum alıp soluklanınca "Peki Çelebi Efendi ya sonra?" diye onu konuşturmaya çalışıyorlardı. İçimden, "Bu kişi Evliya Çelebi olmalı." diye geçirdim. Sohbetine iyice kulak kabarttıktan sonra bu kişinin Evliya Çelebi olduğuna iyiden iyiye kanaat getirdim. Çelebi, gezip gördüğü yerlerin gizemli yönlerini, gezdiği

yerlerdeki olağanüstü hikâyeleri anlattıkça oradakilerin ağzı bir karış açık kalıyordu. Oradakilerin hayal bile edemeyecekleri şeylerdi Evliya Çelebi'nin anlattıkları.

Yine soluklandığı bir anda, mecliste olanlardan birisi sordu:

– Çelebi Efendi, bu gezme merakı nasıl başladı?

Çelebi, Ahmet Yesevi'nin neslinden geldiğini, babasının ve dedesinin Peygamber sevdalısı insanlar olduğunu, evlerinde sürekli Peygamber Efendimiz'e ait güzelliklerden bahsedildiğini, kendisinin içinde de sürekli Efendimiz Aleyhisselâm'ın gezdiği, yaşadığı yerlere karşı bir alaka olduğunu, rüyalarında sürekli Âlemlerin Efendisi'ni görme iştiyakının bulunduğunu uzun uzun anlattı. Sonra devam etti:

– Efendimiz Aleyhisselâm'ın yaşadığı beldelerin bütün özelliklerini görmeden bütün detayıyla öğrenmiştim. Sanki O'nun ikliminde büyümüş gibiydim.

Bir gece okuduğum Peygamber kıssasıyla yatağa girdim. Rüyamda, Haliç'teki Ahi Çelebi Camii'nde mübarek bir cemaat ile namaz kılıyordum. Cemaate imamlık yapan zatın duruşu, tavrı, mehabeti beni çok etkilemişti. Namaz sonrasında yanımdaki kişiye, arkasında namaz kıldığımız zatın kim olduğunu sordum.

Yanımdaki adam yüzüme "Bu zatı nasıl tanımazsın?" der gibi şaşkınlıkla baktı. O zatın, Âlemlerin Efendisi

Peygamber Aleyhisselâm olduğunu, yanındakilerin ise dört büyük halife ve ashabtan kişiler olduklarını söylediğinde bayılacakmış gibi oldum. İçimde yanardağ gibi bir kaynama oldu. Elim ayağıma dolaştı.

Hemen Efendimiz Aleyhisselâm'ın elini öpmek için yerimden fırladım. Önünde diz kırıp elini öptüm. Mübarek gözlerinin içine bakamıyordum. Yıllardır hayalimde büyütüp beslediğim, kavuşma hayalleri kurduğum sevgiliye nihayet kavuşmuştum.

Küçüklüğümde annem, "Peygamber Efendimiz'i rüyasında gören O'ndan ne dilerse dileği kabul olurmuş." derdi. Gördüklerimin bir rüya olduğunun farkındaydım. Rüyadan hemen uyanırım endişesiyle alelacele bir şeyler dilemek istedim. Ancak aklıma bir istek gelmiyordu. Babam, dualarında hep Efendimiz Aleyhisselâm'dan şefaat dilerdi. Ben de hemen Efendimiz Aleyhisselâm'dan şefaat istedim. Ancak o kadar heyecanlıydım ki "Şefaat ya Resûlullah!" diyeceğim yerde dilim dolaştı ve "Seyahat ya Resûlullah!" deyiverdim.

Efendimiz Aleyhisselâm'ın yanındaki Sad bin Vakkas, gördüklerimi yazmamı tembih ettiğinde söylediğimin yanlış olduğunu fark etmiştim. Hemen düzelteyim dedim, ancak o anda uyanıvermiştim. İşte o günden bu yana seyahat etmek benim kaderim oldu.

Benim için çok etkileyici bir hikâyeydi bu. Yüzyıllar ötesine ışık tutan Evliya Çelebi'nin bunca hizmet etmesinin ardında da Efendimiz Aleyhisselâm'ın sevgisi varmış demek.

Çelebi devam etti:

– İşte o rüyadan sonra Osmanlı coğrafyasının tamamını hatta sınır ötesi şehirleri dolaşıp durmaktayım. Kimi zaman hanlarda böyle sahabe hikâyeleri, Peygamber kıssaları anlatıyorum. Kimi zaman şehirlerdeki çarşı pazarın kalabalığına karışıp insanları dinliyorum. Kimi zaman yüksek bir dağda çobanlara misafir oluyorum, kimi zaman görkemli konaklarda misafir oluyorum.

Evliya Çelebi anlattıkça onun ne kadar asil bir ruha sahip olduğunu görüyordum. Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) adını her anışında ayağa kalkar gibi yapıp saygısını ifade edişinden ne kadar derin bir Peygamber sevdalısı olduğunu gözlemleyebiliyordum.

Anlatacakları sanki hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Handaki bu ateşin başında anlattıklarından o kadar çok şey öğrenmiştim ki. Mesela gece gündüz ibadetle meşgul olan Anadolulu bir keşişin, dinini terk edip nasıl Efendimiz Aleyhisselâm'a sevdalandığını, ağaç üstünde bağdaş kurup iki buçuk ay nirvana hâlinde kalan Budist gencin, bir gece dolunaya bakarak gözünün açılıp ruhunun

Efendimiz Aleyhisselâm'ın nuruyla aydınlanışını öğrendim ondan.

Ben hayal dünyamda yolculuk yaparken kısa bir sürede Çelebi Efendi'nin anlattıklarıyla adını bile duymadığım memleketlere seyahat edivermiştim. Peygamber sevdalısı olmak böyle bir şey olmalıydı. Yani O'nun sevgisine sahip olmak, insanın farklı bir kanat takması gibi bir şeydi.

Geç vakitlerde handakilerin odalarına çekilmeleriyle oradan ayrıldım.

Belgrad, 1604

Bu kez rüzgârlı, soğuk bir gecede kışlanın dışında nöbet tutan bir Osmanlı akıncısının yanındaydım. Böyle zamanın ve mekânın aniden değişmesi aklımı karıştırmıyor da değildi. Karşımda duran akıncıya dikkatle bakmaya başladım. Akıncı, sağ eliyle kınındaki kılıcın kabzasını sıkıca kavramış, gözlerini açık göğe dikmişti. Üşüdüğü her hâlinden belli oluyordu. Yıldızlar ışıl ışıldı. Ne var ki geceyi ısıtamıyorlardı. Akıncı mırıldandı:

– Bu yıldızların ışığı İstanbul'a da ulaşıyor. Hepsinde İstanbul'u görür gibi oluyorum.

Akıncı, yıldızlara bakıp İstanbul'u seyrediyormuş gibi uzun uzun daldı. Etrafta ne bir ses ne bir kıpırtı vardı. Yine mırıldandı:

– Yarın Hatvan'da kopacak olan savaşın sessizliği olsa gerek bu.

Akıncının sözlerinden Belgrat'ta olduğumu ve ordunun Hatvan Savaşı'na hazırlandığını anlamıştım.

Akıncının üzerinde değişik bir hâl vardı. Savaştan korkar gibi değildi, ama anlaşılmayan bir hâli vardı. Nöbet değişimi sonrasında ağır adımlarla yürüdü kışlaya. Peşinden takip ettim onu. Işıkları söndürülmüş koğuşuna girdi ve yatağına sessizce uzandı. Yattığı yerden yıldızlar görülebiliyordu. Yine yıldızların ışığına daldı gitti. Belli ki İstanbul'u özlüyordu. Sonra başucundaki İstanbul figürlerine baktı. Dudakları kıpırdayıverdi:

– Ah anacığım, şimdi ne hâldesin acep? İki yıldır ellerini öpemiyorum. Bir daha ellerini öpebilmek nasip olacak mı ki?

Sabah namazına daha vardı. Gözkapakları yavaşça kapanıverdi. Akıncı, derin bir hasretlik içindeydi anlaşılan.

Bir müddet sonra başka bir akıncı sallayarak uyandırdı onu:

– İmam efendi kalk sabah namazı yaklaşıyor.

Demek bu akıncı, aynı zamanda askerlere imamlık yapmaktaydı. Donuk gözlerle bakmaya başladı akıncıya. Arkadaşı hâlinde bir tuhaflık olduğunu anlamıştı, sordu:

– Hayırdır, imam efendi, biraz tuhaf duruyorsun?

– Sorma, beni cennet bahçelerinden alıp buraya getirdin. Çok güzel bir rüya görmekteydim.

– Hayırdır? Daha zaman var anlatıver hele?

– Hayır olur inşallah. İstanbul hayaliyle daldığım rüyamda, yeşillikler içinde bir sahradaydım. Birçok insan öbek öbek çimenlikler üzerine oturmuşlardı. Giyim kuşamları pek bizimkilere benzemiyordu. Onların karşılarında da başka insanlar gruplar hâlinde ayakta beklemekteydi. Ortada nuranî bir zat vardı. Ayakta duranları, ortadaki nuranî zatın yanına götürüyorlar, o da elindeki deftere bakarak onların akıbetleriyle ilgili bir şeyler söylüyordu. Meraklanmıştım.

Oturanlardan birisine usulca yaklaştım ve sordum: "Bu durum da nedir böyle? Bu meclis neden kurulmuştur?" "Burada olduğun hâlde ne olduğunu nasıl bilmezsin." diye tuhaf tuhaf baktı adam. "Hayır, bilmiyorum." dedim, şaşkın bir yüz ifadesiyle. "Bu meclisin ortasında oturan şu zat, iki cihanın nuru Hazreti Muhammed Mustafa'dır. Etrafında halka olanlar da sahabîlerdir. Sağında ve solunda oturanlar da O'nun, dört sevgili dostudur." dedi adam.

Bir an kendimden geçecekmiş gibi oldum. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) yüzüme dikkatle

baktı. Olduğum yerde sendeledim. Yüreğim yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Bir süre sonra kendimi toparlayıp adama "Peki karşıda bekleyen arkadaşlarımızı neden huzurlarına böyle tek tek çağırmaktalar." diye tekrar saygıyla sordum. Adam, "Yarınki savaşta şehid olacak gazileri huzuruna çağırıyorlar. Efendimiz Aleyhisselâm, cennet ehli şehidlerin isimlerini söyleyip elindeki deftere kaydediyor." dedi.

Orada gördüm ki içimizdeki en namlı gaziler huzura gidiyor ve şehidlikleri onaylanıyor. Estergon Kalesi'ni, Hatvan Kalesi'ni düşündüm. Sonra İstanbul'u düşündüm. Yüreğim titremeye başladı. Heyecanlandım. Hemen yanımdaki sahabîye, "Aman efendim! Bu gaziler şehid olursa serhat diyarlarının hâli nice olur? Düşman bundan cesaret bulursa İstanbul'un hâli nice olur? Efendimiz Aleyhisselâm'dan rica edin de Cenâb-ı Hak bizlerden yardımını esirgemesin." dedim. Bu isteğim, halkadaki kişiler tarafından İki Cihan Nuru Efendimiz Aleyhisselâm'ın yanında oturan Hazreti Ali Efendimiz'e kadar ulaştırıldı. Hazreti Ali Efendimiz, "Ya Resûlullah! Peşteli gazi bir akıncının ricası var." diyerek beni işaret etti. "Bu gaziler şehid olur da giderlerse, serhat boylarının düşman eline geçeceğinden endişe etmektedir. Bundan dolayı bu gazilerin hayatı için Cenâb-ı Hakk'tan yardım dilemenizi istemekte." diyerek, isteğimi İki Cihanın Serveri'ne iletti.

Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yönü bana döndüğünde o nurdan simasına bakamadım, yüzümü yere çevirdim. Biraz sonra iki kişi yanıma gelerek beni Efendimiz Aleyhisselâm'ın huzuruna götürdüler. İki Cihanın Nuru Efendimiz Aleyhisselâm yüzüme bakıp "Sen de bu savaşta şehid olacaksın. Bütün bu gördüklerin, Hak divanında şehid defterine yazılmışlardır. Bu serhatta bulunanlar ve İslâm âlemi için bu daha hayırlıdır." buyurdular.

Akıncı, demek bir Balkan kasabası olan Peşte'dendi. Bunları anlatırken her yanı titriyordu. Doğrusu akıncının rüyası beni hem etkilemiş hem meraklandırmıştı. Yarınki savaşta bu akıncı şehid olacak mıydı acaba?

Sabah namazı vakti gelmişti. Kalktı abdestini aldı. Elini kulağına atarak gür ve dokunaklı sesiyle saba makamında Ezan-ı Muhammedi'yi okumaya başladı. Bu kutsi sesi duyan gaziler bir bir uyandılar. Peşteli Akıncı, ezan okumayı bitirdiğinde yanaklarına doğru süzülen ılık gözyaşlarına engel olamamıştı. Okunan ezanın o sabah daha bir etkileyici olduğunu anlayan akıncılar, namaza farklı bir huşu içinde durdular. Namaz sonrası, çıkacakları gazanın hayırlı olması için hep birlikte dua ettiler.

Peşteli Akıncı, namazdan sonra herkesin birbiriyle helalleşmesini tavsiye etti. Gaza vakti Osmanlı askerinin

birbiriyle helalleşmesi zaten âdettendi. Etrafında kimi gördüyse hepsiyle helalleşti. Efendimiz Aleyhisselâm'ın şehâdetini müjdelediği kişilere, rüyasını özellikle anlattı ve onlarla tekrar tekrar helalleşti.

* *

O gün en ön safta atıldı düşmanın üzerine Peşteli. Zira Osmanlı Ordusu'nda din adamları namazda olduğu gibi akınlarda da daima önde olurdu. Dudaklarından dökülen "Allah Allah" sesleri, ardı sıra dalga dalga yayıldı ordunun içinde. Bir yandan askerlerimiz için dua okuyor bir yandan da gözlerimi Peşteli Akıncı'nın üzerinden ayırmıyordum.

Peşteli Akıncı, bir yandan atlı şövalyelerle kılıç şakırdatırken bir yandan da sağından solundan geçen oklardan korunmaktaydı. Birden sol gözüne serseri bir ok saplandı. Oluk oluk kan akmaya başladı yanaklarından aşağı. Yanındaki arkadaşı ürperdi:

– Aman hocam, dedi, gözün gitti! Hemen geri götüreyim seni.

Peşteli, soğukkanlı bir yüz ifadesiyle gözündeki oku bir çekişte söküp attı. Gözünden akan kanın şiddeti daha da artmıştı. Yanındaki arkadaşının yüzüne kararlı bir ifadeyle baktı tek gözüyle:

– Gazi, dedi, kaçmak için iki gözün olacağına, ileri atılmak için tek gözün olsun daha iyi. Tek kafaya tek göz yeter. Gaza zamanıdır, haydi bismillah!

Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) müjdesini bilen akıncı hiç gazadan uzak kalır mıydı? Ne kadar cesurdu ve ne kuvvetli bir imanı vardı.

* *

Savaşın kargaşasından Peşteli Akıncı'yı gözden kaybettim. Savaş meydanında bir o yana bir bu yana çaresizce dönüp durdum. Ama bir hayalin zamana hükmetmesi ne mümkündü.

O gün aslında çetin bir savaş olmadı. Kısa bir mücadelenin ardından kale kolaylıkla ele geçirilmişti.

Gün kararmış, gökte yıldızlar belirmişti. Savaş meydanından şehidler ve gaziler bir bir toplanmaktaydı. Şehid düşenlerin yüzlerine tek tek bakınmaya durdum. O gün Hatvan Savaşı sonrasında, Peşteli Akıncı'nın rüyasını anlattığı ve helalleştiği akıncıların hepsi şehid olmuştu. Şehidlerin bir kısmı da hâlâ savaş meydanında yatmaktaydı. Şehid olanların tamamı, Peygamber Efendimiz'in Peşteli Akıncı'ya bildirdiği kişilerdi.

Peşteli Akıncı, savaş meydanından getirilen şehidler arasında değildi. Hemen savaş meydanında onu aramaya

koyuldum. Evet, o da savaş meydanındaki şehidler arasında boylu boyunca yatıyor, tebessüm eder gibi yıldızlara bakıyordu.

Tarihi bilgilerimden bu savaşın I. Ahmed zamanında 1604 yılında olduğunu biliyordum. İçimden böyle padişahın böyle askeri olur işte, diye geçirdim. Biliyordum ki I. Ahmed' de Peygamber sevdalısı bir padişahtı. Aynı şekilde onun şehâdeti de rüyasında Peygamber Aleyhisselâm tarafından müjdelenmişti.

Akıncının başucuna oturdum. Dua edip şefaat diledim.

Şam-Kudüs, 1187

Arap mimarisiyle yapılmış bir camideydim. Cami hıncahınç doluydu. Cuma günü olmalıydı. Zamanı kestiremiyordum. Dinin kıymet gördüğü zamanlar olmalıydı. İmam hutbeye çıktı. Duasını yaptıktan sonra biraz tedirginlik biraz vakar karışık bir tavırla ön sıralarda oturan beyaz sarığıyla dikkat çeken zata bakarak konuşmaya başladı:

– Eğer bir idareci tebaasına karşı güler yüzlü olmazsa onlardan bekleyeceği ilgi ve saygı göstermelik olur.

İmam, uzun uzun güler yüzlü olmanın öneminden, Efendimiz Aleyhisselâm'ın güler yüzlü oluşundan bahsetti.

Ön saftaki vakur duruşlu zat, imamın söylediklerinin kendisini ilgilendirdiğini düşünmüş olacak ki cumadan sonra hocaya yaklaştı ve sordu:

– Galiba hutbedeki sözlerinizle beni kastettiniz.

– Evet, hünkârım!

– Hocam, Allah Resûlü'nün miraca çıktığı Mescid-i Aksa ecnebilerin elinde tutsakken, Hazreti Ömer'in emaneti Kudüs esirken benden nasıl gülmemi isteyebilirsiniz?

Tarihi bilgilerimi yoklayınca, bu sözleri söyleyen kişinin Eyyubî Devleti'nin dirayetli hükümdarı Selahaddin Eyyubî olduğunu anlamıştım. Hükümdar, bu sözleri söyledikten sonra gözyaşı dökmeye başladı. Onun bu gözyaşları, acizlikten değil Peygamber aşkının verdiği hassasiyetten kaynaklanıyordu.

Birden hayalim zaman tünelinde yol almıştı ve Selahaddin Eyyubî'nin başka bir zamanına tanık olmaya başlamıştım:

Hükümdar Selahaddin, atıyla çadırların arasında dolaşıyordu. Kudüs'ün fethi sıraları olmalıydı. Atıyla bir saftan bir safa koşturuyor, askerlerini cihada özendiriyor, onlara "İslâm'a yardıma koşun, omuz verin." diye bağırıyordu.

Bu kuşatmanın çok uzun sürdüğünü biliyordum. Bir zaman hünkârın yanında kalarak onun hassasiyetine, Peygamber sevgisine şahit olmaya çalıştım.

Hünkârın son derece güzel meziyetleri vardı. Adaleti, bağışlaması, yumuşak huyluluğu, cömertliği, mertlik ve asaletinin yanı sıra sabır, dürüstlük ve cesaretiyle de etrafındakilerin beğenisini kazanan iyi bir insandı.

Hedefi, Haçlıları Filistin ve civar beldelerden çıkarmaktı. Kudüs'ün Haçlıların tahakkümü altında bulunmasını bir türlü içine sindiremiyor, İslâm'ın ilk kıblesi ve Kâinatın Efendisi Muhammed Aleyhisselâm'ın miraca yükseldiği mukaddes beldenin, Haçlıların yönetiminde bulunmasını kabullenemiyordu. Bunu zaman zaman otağından çıkıp uzakta görünen Mescid-i Aksa'ya içli içli bakarak gözyaşı dökmesinden anlayabiliyordum. Zaman zaman da içinde kabaran bu duygular ona rahat vermiyor olacaktı ki ortalıkta âdeta bir mecnun gibi dolaşıyordu. Yemeyi, uyumayı, gülmeyi, zevk ü sefayı kendine haram etmiş ve Kudüs'ün fethine dek hep çadırda kalacağına, rahat bir yatakta yatmayacağına yemin etmişti. Ancak bu fetih sırasında mübarek beldede kan dökülmemesi için sabırlı ve itinalı olmaları gerektiğini düşünüyor, savaş plânlarını ona göre hazırlıyordu.

Sultan Selahaddin'in bu sevda uğruna yıllarca sıcak yatak yüzü görmediğini biliyordum. Onun ne kadar peygamber sevdalısı olduğuna yeterince şahit olmuştum. Efendimiz Aleyhisselâm'ın dönemine adım adım yaklaşmakta olduğumu hissediyor ve hayallerimde bile

aceleci davranıyordum. Bu savaşın Selahaddin Eyyubî'nin zaferiyle sonuçlandığını biliyordum. Allah, onu Kudüs'ü fethetme şerefine nail edecekti. Böylesine Peygamber sevdalısı bir insanın, küffar karşısında mağlup olması düşünülemezdi zaten.

Hayalim bir anda soluklaşmaya, Kudüs'ün görüntüsü hayalimden kaybolmaya başladı. Hünkâra, zafer duaları ederek oradan ayrıldım.

İstanbul, 890

Beyaz sakallı, uzun beyaz elbiseli, nuranî yüzlü bir adamın peşinde buldum kendimi. Elindeki asâsını yere vurarak gayretle yürüyordu. Ama mecali tükenmek üzere gibiydi. Yürüyüşünden, uzun zamandır yollarda olduğu belli oluyordu.

Çorak bir yerden geçiyordu. Öğle sıcağı tesirini iyice göstermeye başlamıştı ki ileride bir ağaç kümesi gördü. Elini alnına gölgelik yaparak gördüklerinden emin olmaya çalıştı. Daha bir gayretle yürümeye başladı.

Gerçekten bir vahaydı burası. Birkaç hurma ağacının arasında bir su birikintisi vardı. Suyun başına gelince saygıyla oturdu. Önce dua etti. Sonra besmele çekerek sudan birkaç yudum aldı. Abdest alıp namaza durdu.

Adam hiç konuşmadığı için kim olduğunu anlayamıyor, niçin bu adamın peşinde olduğumu merak ediyordum. Namaz sonrası ellerini açıp duaya durdu:

– Ya Rabbim, dedi. Efendimiz Aleyhisselâm'ın makam-ı şerifleri yolunda ben kulun İbrahim'i böyle nimetlerle nimetlendirdiğin için Sana hamd olsun! Lakin yol boyunca kulağımda çınlayan sesin hikmetini bana sezdir Allah'ım!

Bu zat, hacca gitmek niyetiyle yola çıkıp yol boyunca kulağına gaipten sesler gelen İbrahim Havvas Hazretleri olmalıydı. Bir anda irkildi. Galiba yine o sesi duymuştu. Evet, bu sesi ben de duyuyordum. "İbrahim Havvas!" diye çağıran bir kadın sesiydi bu.

Bu sese duyarsız kalamayan İbrahim Havvas, gayri ihtiyarî İstanbul'a doğru yöneldi. Bir yandan da "Mekke tarafına değil de İstanbul'a doğru yönelmemin bir izahı olmalı. Allah'ım aklımı muhafaza et. Bana bu sesin hikmetini göster." diye mırıldanarak dua ediyordu.

Olayın sırrı İstanbul'daydı. Hayalim, bir anda adamın İstanbul'a gelişine uzandı. Adam, uzun bir yolculuktan sonra şehre varmıştı.

Ses, hâlâ kulağında çınlamaktaydı. Sesin şiddetinin artmasına göre şehirde yönünü bulmaya çalıştı. Seslerin iyice artmaya başladığı bir yere vardığında orada kapısının önünde insanların toplandığı görkemli bir köşk

gördü. Etrafındaki insanlara, kalabalığın sebebini sordu. Oradakilerden Rum Kayseri'nin kızının delirmiş olduğunu ve onun hastalığına çare bulmak için doktorların toplandığını öğrendi.

* *

Rum Kayseri'nin kızı, bulduğu bir Barnaba İncili'ni gizlice okumuş ve orada Efendimiz Aleyhisselâm ile alakalı hakikatleri öğrenerek Müslüman olmuştu. Ortodoks papazlar, kızdaki bu değişikliği yanlış yorumlayarak "Ruhuna şeytan girdi, delirdi." demişler ve onun yakılmasına karar vermişlerdi.

İbrahim Havvas Hazretleri, hemen Rum Kayseri'nin huzuruna çıktı ve üzüntüsü yüzünün her hücresine yansımış olan Kayser'e teklifini sundu:

– Ben prensesi tedavi edebilirim.

Kayser, kendisine güvenen ve oldukça iddialı konuşan İbrahim Havvas'ın teklifini çaresiz olduğu için kabul etti. Prenses, İbrahim Havvas'ı görünce beklediği kişinin gelmiş olduğunu düşünerek ona gülümsedi. İbrahim Havvas ile prenses konuşmaya başladılar:

– Ey İbrahim Havvas! Hoş geldiniz.

İbrahim Havvas, prensesin ismini bilmesine ve kendisini tanıyor olmasına şaşırmıştı. Hayret dolu bir ifadeyle sordu:

– Beni nereden tanıyorsunuz?

– Canımı, canana teslim etmek istedim ve Hak Teâlâ'dan sevdiği bir kulunu yanımda bulundurmasını niyaz ettim. O anda bana "Üzülme, yarın İbrahim Havvas dostum yanına gönderilir." buyruldu.

– Hastalığınız nedir?

– Gerçeği buldum ve iman ettim. Bu sebeple hâlime delilik, bana da deli, dediler.

– Bizim diyara gelmek ister misiniz?

– Sizin diyar neresidir?

– Mekke, Medine gibi mukaddes beldeler...

– Sağ tarafına bak!

Sağ tarafına bakan İbrahim Havvas Hazretleri, bir düzlükte Mekke, Medine ve Beyt'ül-Makdis'i karşısında görmüştü. Az sonra prenses, "Vakit yaklaştı, istek ve arzu haddi aştı." deyip kelime-i şehâdet getirerek ruhunu Rahman'a teslim etti.

Kayser'in kızı, bütün debdebe ve ihtişamın yaşandığı bir saray ikliminde yetişmişti. Bütün bunları elinin tersiyle itip terk etmesi, kanatlanıp uçmasına yetmişti.

Bağdat, 820

"Kim Allah'a ve Peygamber'e itaat ederse işte onlar, Allah'ın kendilerine nimet verdiği peygamberlerle, sıddıklarla, şehidlerle, iyilerle birliktedir. Bunlar ne güzel arkadaştır!" (Nisa sûresi, 69. âyet)

Ortasında geniş bir nehir akan büyük, yeşil bir şehirdeydim. Bu şehrin neresi olabileceği ile ilgili aklıma ilk gelen isim, Bağdat'tı. Şehir, yüksek avlulu kerpiç evlerden oluşuyordu.

Sakin akan nehrin kıyısındaki bir meydanda kalabalık vardı. İnsanlar halka şeklinde toplanmışlar, meydanın ortasındaki kırbaçlanan adamı seyrediyorlardı. Adam, meydandaki bir ağaca bağlanmıştı. Sırtı lime lime olmuştu. Adam kırbaçlanırken en ufak bir tepki vermiyor, sanki kırbaçların acısı onu etkilemiyormuş gibi davranıyordu.

Bu devirde suçlular, ibret olsun diye böyle şehir meydanında cezalandırılıyor olmalıydı. Adama yaklaşık yüz kırbaç vurulmuştu.

Kalabalık dağılınca kırbaçlanan adamı alıp götürdüler. Adam götürülürken yalınayak bir adam peşlerine takıldı. Uzun elbisesinin eteklerini elleriyle toplayarak koşuşturmaya başladı. Yolda kırbaçlanan adama yetişip sordu:

– Efendi seni neden kırbaçladılar böyle?

– Bir kadının sevdasına düştüm, ondan bu cezaya çarptırıldım.

– Merak ettim, bunca kırbaç yemene rağmen hiç ses etmedin?

– Kalabalığın arasında sevdiğim kadın da vardı, ondan ses etmedim.

Adamın yanındaki zabitler hiçbir şey söylemediler. Hatta soru soran adama çok saygılı davrandılar. Bu zat, her ne kadar yalınayak olsa da belli ki tanınan, saygı duyulan biriydi. Adamın kulağına yavaşça eğildi:

– Allah Teâlâ'nın seni her an gördüğünü bilseydin hâlin nice olurdu?

Adamın rengi bir anda soldu. Göğsünü tuttu. Birden "Allaaaah!" diye bir nara kopardı ve olduğu yere düşüp öldü.

Şaşkınlığımı üzerimden atamamıştım ki zabitlerin aralarındaki konuşmalardan bu yalınayaklı dolaşan, nasihatçi kişinin Bişr-i Hafi adındaki Peygamber sevdalısı zat olduğunu anladım. Bişr-i Hafi'nin oldukça ibret verici hayat hikâyesini hatırladım birden:

Daha önce sefih bir hayat yaşayan Hafi, bir gece rüyasında Peygamber Efendimiz'i (sallallahu aleyhi ve sellem) görür. Fakat Allah Resûlü ona hiç alaka göstermez. Aralarında şöyle bir konuşma geçer:

"Ey Allah'ın Resûlü bana kırgın mısınız?"

"Hayır."

"O hâlde niçin benden yüz çeviriyorsunuz?"

"Çünkü seni tanımıyorum."

"Nasıl tanımazsınız. Ben sizin ümmetinizden birisiyim. Hâlbuki âlimler, sizin ümmetinizden birisini ananın evladını teşhisinden daha iyi teşhis ettiğini söylemişlerdi."

"Doğru söylemişler. Fakat ben, senin üzerinde benim güzel ahlakımdan bir şey görmüyorum ve senin bana hiç salâtu selamın gelmedi. Benim ümmetimden birini tanımam, benim ahlakımın bulunması nispetindedir."

O günün sabahında Bişr-i Hafi düşüncelidir. Akşam, yine sarhoş bir vaziyette evine dönerken yolda üzerinde

besmele yazılı bir kâğıt bulur. Kâğıdı hemen yerden alır ve siler. Eve gelince güzelce süsler, güzel kokular sürer ve duvarına asar.

Bir gün sonra Bişr yine meyhanede iken yanına bir adam yaklaşır ve rüyasını anlatır. "Rüyamda sana bir mesaj gönderildi." diye başlar söze adam. Bişr yarı sarhoş, "Ne mesajıymış o?" diyerek dinlemeye koyulur adamı. "Mesaj şöyle." der adam: "Git Bişr'e söyle! İsmimi temizlediğin gibi seni temizlerim. İzzetime yemin olsun ki senin adını iki cihanda temiz ve güzel eylerim."

Bişr, o gün doğar işte. Etrafındakilere dönerek "Bir daha beni buralarda görmeyeceksiniz?" der. O anda öyle bir tövbe eder ki bu, Cenâb-ı Hakk'ı çok hoşnut eder. Tövbe ettiğinde ayağında ayakkabı olmadığı için de Bişr bir daha ayakkabı giymez. Tövbe ettikten sonra Peygamber Efendimiz'in güzel huyları nelerse onları hayatına tatbik etmeye karar verir.

Hayalim Bişr ile birlikteydi. Yine bir gün Bağdat'ın kalabalık sokaklarından birisinde geziniyordu. Birden adamın biri elindeki bıçağını bir kadının boğazına dayadı. Herkes bıçaklı adamın yanından kaçarken o adama yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldamaya başladı. Adam bir anda elektrik çarpmış gibi oldu. Gözleri dondu, elleri iki yana düştü ve olduğu yere yığıldı. Kadın, adamın elinden

kurtulunca hızla oradan uzaklaşmaya başladı. Bişr de adamın yanından ayrılırken etraftakiler adama yaklaşarak:

– O zat sana ne dedi, diye sordular.

Adam:

– "Allah bu yaptıklarını görüyor." dedi, diye inliyordu.

Bir müddet sonra Bişr, yine Allah Resûlü'nü rüyasında görmüştü. Rüyasını bir yakınına heyecanla anlatmıştı. Efendimiz Aleyhisselâm Bişr'e sormuştu: "Allah seni akranın arasında ne ile yükseltir, biliyor musun?" Bişr "Hayır." diye cevap verince Efendimiz Aleyhisselâm şöyle buyurmuştu: "Sünneti seniyyeme uymak, salih kişilere hizmet etmek, Müslüman kardeşlerine nasihatte bulunmak, müminleri ve benim sünnetime tâbi olanları sevmek ve benim güzel ahlakıma uymakla!"

Medine, 623

Bu hayali yolculuk serüvenimde Veysel Karanî'nin peşinde zamanın ilerisine gitmiş olmamdan dolayı, O Sevgililer Sevgilisi'ni görebilme ihtimalimin azaldığını düşünüyordum. Kâinatın Sultanı'na hayalen bu kadar yaklaşmışken göremeden hayalim sona ererse tatlı bir rüyanın en güzel yerinde uyanmış gibi olur, üzülürdüm. Sanki ömür boyunca yitik bir hazineyi arayan bir hazinecinin, tam hazineye yaklaşmışken ona ulaşamaması gibi bir ıstırap olurdu benimkisi. Hayalimi zorladım. Veysel Karanî gibi O'na çok yaklaşıp da O'nu göremeyenlerden olmamalıydım. Çünkü bir ahir zaman insanı olarak buna ihtiyacım vardı. Hiç olmazsa Veysel Karanî gibi O Rehber-i Ekmel'in ayak bastığı yerleri dolaşmak, yaşadığı

topraklara yüz sürmek, yürüdüğü yollarda yürümek ve hasret gidermek istiyordum. Sultanlar Sultanı'nın bir yakınını, bir dostunu bulup onunla söyleşmek, elini öpmek arzusu içindeydim. Hiç olmasa hasretimi böyle dindirme sevdasındaydım.

Hayallerimin sahibi olan Zat'tan yardım isteyerek "Bismillah" deyip Medine'ye yöneldim. Uçsuz bucaksız gibi gözüken çölde Medine'ye doğru ilerlemeye başladım. Zirveleri beyaz tüllerle örtülü dağlar, yeşil vadiler, kıvrılarak akan nehirler yoktu burada. Allah Resûlü'nün yaşadığı beldeler, bunca sadeliğine rağmen içinde uhrevi bir güzellik barındırıyordu.

Yolda, bütün geceyi ve gündüzü develerin üzerinde yolculuk yaparak geçiren yorgun kafileler görüyordum. Kızgın güneş altındaki çölün kavurucu sıcağına aldırmadan ilerliyorlar, bir an evvel onlar da benim gibi Medine'ye ulaşmaya çalışıyorlardı. Kimi zaman bir vahaya rastlıyor, oralarda develerini durdurup dinlenen yolcular görüyordum.

Birden uzakta tek bir ağaç dikkatimi çekti. Güneş var gücüyle toprağın bağrını parlatıyor, hararetiyle tenlerdeki gücü emiyordu. İlerideki bir ağacın gölgesinde öğle uykusuna yatmış bir zat vardı. Kılıcını da ağacın dalına asmıştı. İyice yaklaştım.

İçime bir anda anlayamadığım bir aydınlık doldu. Yoksa bu İki Cihanın Nuru Efendimiz Aleyhisselâm mıydı? Yüzüne dikkat kesildim. Yüzü; nuranî, berrak ve ışıklı idi. İnsanın içini ısıtıyordu. Evet, evet bu zat, İnsanlığın En Güzeli Efendimiz Aleyhisselâm olmalıydı. Ruhumda tuhaf bir ürperme hissettim. Aman Allah'ım, sonunda hayalim gerçek Gül'e değmişti.

Ağacın tüm dalları kanatlarını germiş sanki O'nu koruyor, O'na bekçilik yapıyor gibiydi. Ağacın her bir yaprağı, hafif bir kıpırtı hâliyle sanki O'nun güzelliğine alkış tutuyordu. Etraftaki bütün kuşlar, bu nurdan aydınlığı görmek, serenat eylemek için ağacın dallarına toplanmıştı. Bütün kuşlar ahenkle ve kararında şakıyordu. Etraftaki varlıklara göz gezdirdim. Bütün varlık, bu müjdeden kendilerince bir pay bekliyordu sanki. Taşlar, ağaçlar, topraklar ve çeşit çeşit hayvanlar, her biri âdeta kendi türü hesabına Kâinatın Efendisi'yle münasebete geçmiş ve O'nun varlığına alkış tutuyor gibiydi.

Evet, her bir varlık her an "Yedi kat gök, dünya ve onların içinde olan herkes Allah'ı takdis ve tenzih eder; hatta hiçbir şey yoktur ki Ona hamd ile tenzih etmesin. Ne var ki siz onların bu tenzih ve takdislerini iyi anlayamazsınız." (Bkz. İsra sûresi, 44. âyet) sırrınca Allah'ı tesbih ediyorlardı ve O'nun Resûlü'ne de kayıtsız değillerdi.

Birdenbire, kuşların ötüşmelerindeki ahenk bozuldu. Sanki olağanüstü bir durum varmış gibi ötmeye başlamışlardı. Kötü niyetli olduğu her hâlinden belli olan biri, sinsice, ağaç altında uyuyan Efendimiz Aleyhisselâm'a yaklaşmaktaydı. Uyumasından faydalanarak, Resûlü Kibriya Efendimiz'e kötülük etmek niyetinde gözüküyordu. Çırpınmaya başladım. Böyle durumlarda hep hayal olmanın acısını yaşıyordum ama bu seferki daha derin bir çaresizlikti.

Kötü niyetli kâfir, Efendimiz Aleyhisselâm'ın dala astığı kılıcını aldı ve boğazına dayadı. Demek ki dünyaya karanlık bir noktadan bakıyordu. Dünyaya iman nuruyla bakıyor olsaydı o nurun kaynağına böyle davranır mıydı hiç? İçime hafakanlar çöktü bir anda. Hayal olmak hiç bu kadar acı vermemişti bana. Böylesine bir olay karşısında bir şey yapamamak ne ıstırap vericiydi. Ama O iki Cihan Serveri'nin sahibi Rahman ve Rahim olan Allah'tı ve mutlaka Sevgilisi'ni böylesi bir kara yürekli bir insanın elinde zelil etmeyecekti.

İki Cihan Serveri mübarek gözlerini açtı. Gözlerinden süzülen ışık, sanki çağlar ötesini aydınlatır gibiydi. Gözbebeklerinde en ufak bir korku belirtisi yoktu. İmansız adam, gözlerini iri iri açarak galip bir kumandan edasıyla ve alaycı bir ses tonuyla küstahça haykırdı:

– Söyle bakalım, şimdi seni benim elimden kim kurtaracak?

Hazreti Peygamber Efendimiz'in mutlak bir çaresizlik içinde olduğunu düşünüyordu. Oysa O'nun sahibi, her şeyin sahibi olan Allah'tı. O Allah, o imansız adamın da sahibiydi. Efendimiz Aleyhisselâm kendinden emin bir şekilde:

– Allah, dedi.

Sanki o an bütün varlık titremişti. Bu gürleyiş, kâfirin ödünü koparmıştı. Birden korkudan panikledi. Sanki "Allah" ismi bir balyoz gibi başına inmişti. Kılıcı elinden düştü ve olduğu yerde öylece kalakaldı.

Efendimiz Aleyhisselâm, kâfirin elinden yere düşen kılıcı sakin bir edayla aldı ve kâfirin gözlerinin içine bakarak kararlı bir tavırla sordu:

– Şimdi sen söyle bakalım, ya şimdi seni benim elimden kim kurtaracak?

Adam, sıtmaya tutulmuş gibi titremeye başladı. O esnada, Efendimiz Aleyhisselâm'ın o gür sesini duyanlar da oraya geldiler. Gördükleri manzara, onları da hayrete sevk etti.

Rahmet Peygamberi Efendimiz Aleyhisselâm, isminin Gavres olduğunu öğrendiği bu adamı affetti.

Ardından da onu İslâm'a davet etti. Gavres, "Emîn" insan Muhammedü'l Emîn'e güvenerek mahcup bir tavra büründü. Efendimiz Aleyhisselâm onu yanına oturttu ve İslâm'ı anlatmaya başladı.

O kadar tatlı, o kadar büyüleyici konuşuyordu ki O'nun dudaklarından söz bir bal gibi damlarken, sahabenin nutku tutuluyordu sanki. Bu sözler, bu kadar tatlı olmasına karşın küfrün nazarında boğazları kesen bir kılıç gibiydi.

Efendimiz Aleyhisselâm, konuşuyordu ve biraz öncenin kâfiri ve şimdinin sahabîsi, büyülenmiş gibi huşu içinde dinliyordu. Ben de en az onun kadar muhteşem duygular içindeydim. Böyle bir mutluluğun tarifi ne mümkündü ki?

Söz Sultanı Efendimiz Aleyhisselâm'ın konuşmaları âdeta bir şiir gibi ahenkliydi. Sahabe, Allah Resûlü'nün müjdeli haberleri karşısında mutluluktan gözyaşlarına boğulmuştu. Bu da bir mucizeydi. Biraz önce Efendimiz Aleyhisselâm'ın canını almak isteyen adam, şimdi O'nun anlattıklarına gözyaşı döküyordu. O, talihlilerdendi. Allah Teâlâ'nın, "Hakikaten Allah'ın Resûlü'nde sizler için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı bekleyenler ve Allah'ı çok zikredenler için en mükemmel bir numune vardır." (Bkz. Ahzâb sûresi, 21. âyet) müjdesine mazhar olmuş,

muhteşem bir güzelliği hayalen de olsa görme şerefine nail olmuştum. Bunca zaman yolculuğumda böylesine muhteşem bir anı hissetmiş olmak, harika bir duyguydu.

Hayalim göreceği güzelliği görmüş, vuslatına ermişti. Böylesi bir güzelliği bir defa görmekle kalpler elbette tatmin olmazdı. Yeniden O İki Cihan Nuru'nun başka bir anına şahit olmayı arzuladım ve hayal kanatlarımı hareket ettirmek istedim. Ne var ki hayalimin enerjisi yavaş yavaş tükeniyordu. Ne kadar direndiysem de olmadı. Demek buraya kadar müsaade vardı. Belki başka bir zaman hasret depolayıp yeniden böyle bir yolculuğa çıkabilirdim.

Bir anda her şey silikleşti. Uzun ve tatlı bir rüyadan uyanmış gibiydim. İçimde tarifi imkânsız bir aydınlık vardı.